

TJEN april 1986 FOLKET

leder:

KK-ÅRET - NY FASE

for SKAU -
Arne L. [redacted]

Første fase av KK-året er vel overstått. For første gang på 3 år har KKs vinterkampanje gått i mål. For Oslos vedkommende er det første gang på 5 år. Det er viktig å understreke denne framgangen. Det er en bekreftelse på at partiet har valgt riktig metode når vi har singla ut KK som den viktigste oppgava for partiarbeidet i 1986. det "takknemlige" ved å jobbe med KK er at det gir konkrete målbare resultater. KK-arbeidet gir oss en mulighet til å måle tilstanden i partiavdelingene, bruk av KK som det politiske redskapet det er, vil tvinge partiet til å jobbe mye mer målretta. Gjennomslag for praktisk jobbing med å spre avisa, verve abonnenter, diskutere kvaliteten på avisa, vil føre til at vi blir istand til å kvitte oss med sjukdommen i partiet som landsmøtet i 1984 avdekket, nemlig problemet med aktiviteten i grunnorganisasjonene.

KK-året er et viktig ledd i partiets 4-årsplan, hvor målet er å styrke partiet politisk og kvantitativt. Vi må jobbe hardt for å klare målet for KK, 9000 i opplag innen slutten av 1988. Derfor er resultatet fra vinterkampanja oppmuntrende, fordi vi med den tok igjen de tapte abonnentene fra 1985.

Det er kommet opp endel kritikk av måten KK-året er blitt leda på. For mye resultat- og kampanjeorientert, for lite langsiktig mobilisering av partiet. Denne kritikken avdekker et reelt problem. KK-året er et ledd i jobben med å omstille partiet, å få partiet ut på gata. det vil ta tid å rette opp de problemene som partiavdelingene strir med. Dette har SK tatt konsekvensen av, og partiet har lagt opp til en marsj på 4 år for å klare dette. Problemet oppstår når vi allerede i starten av prosessen skal oppnå konkrete mål. Arbeidet med å omstille partiet til mer planmessig og strategisk innretta praksis er fremdeles kommet svært kort i mange partiavdelinger. Å komme i mål på vinterkampanja, faktisk å snu en negativ tendens gjennom flere år, må derfor nødvendigvis føre til at mye vekt blir lagt på å nå konkrete resultater. Men kritikken er en viktig påminnelse, dersom partiet ikke kommer lenger i omstillinga, vil til og med et vellykka KK-år bare bli et slag i lufta sett på noen års sikt.

Partimedlemmene bør stille seg spørsmålet: Dersom ikke partiavdelingene mi har klart å gjøre noen ting, eller svært lite med KK-arbeidet så langt i KK-året, hva

slags partiavdeling er det egentlig jeg da tilhører? Hvis partiavdelinga ikke er istand til det minimum av målretta politisk praksis som KK-arbeidet er, hvordan vil den være i stand til å "spille en ledende rolle i klassekampen og massenes liv på det området der de er organisert"?

Hvis partiavdelinga har diskutert og jobba aktivt med KK, men oppnådd elendige resultater, er kanskje tida inne til å gå tilbake til utgangspunktet og undersøke hvordan avdelinga er innretta, hva er det politiske nedslagsfeltet, hva er massegrunnlaget, hvilke langsiktige planer har partiavdelinga?

Dersom vi klarer å holde nivået etter vinterkampanja fram til høstkampanja, vil en vellykka gjennomføring av den føre til reell økning av KKs opplag. Men for å få til det må partiavdelingene ikke ta sommerferie etter 1.mai. KK-arbeidet må utvikles, og spesielt fornyingsarbeidet må følges opp. Det betyr bl.a. at avdelingas KK-arbeid må tas opp til kritisk vurdering, og mulighetene for ekspansjon må undersøkes. Dersom vi klarer å opprettholde nivået fram til høstkampanja, betyr det nemlig at partiavdelingene ikke vil få så mye gratis, dvs. nyabbonnering fra gamle frafalne. For å klare målsettinga for høstkampanja må det brøytes nytt land. Sånn sett er dette helt i tråd med behovet for å omstille partiet, men vi gjør klokest i å ha illusjoner om at dette blir enkelt. Vi har mye og hardt arbeid foran oss, og det er aktiviteten, interessen og entusiasmen i partiavdelingene som er nøkkelleddet for å lykkes.

Tema:

50 000?

Buskerud avd.

KK er en dårlig avis for vanlige folk. Mer om vanlige folk seinere. Nå er det selvsagt mulig å vikle eg inn i en diskusjon om vanlige folks dårlige smak, og at de objektivt ikke forstår at KK er den avisa som forsvarer deres interesser.

Videre vil sikkert mange hevde at vi ikke når ut fordi vi er små, dårlig kjent og har små ressurser til reklame osv.

Noe er det selvsagt i dette, men vi tror at selv med 10 millioner i reklamebudsjett - forutsatt samme avis - ville økinga vært marginal. Etter å ha solgt avisa regelmessig i mange år, er konklusjonen min helt klar:

Avisa som produkt treffer ikke folk hjemme. Med andre ord - avisa er for dårlig.

I forbindelse med kampanja foretok avd. en liten markedsundersøkelse. Den viser at KK er godt kjent. Omtrent halvparten har lest KK en eller flere ganger.

Av de 60 som var med i undesøkelsen kjøpte 4.

Vi prøvde å selge til mange flere enn de som var med i undersøkelsen. I alt solgte 3 personer 8 eks. på 1 1/2 time.

1 person foretok undersøkelsen i tillegg.

Ingen ga inntrykk av at KK var ukjent.

Vi skulle selvsagt ha redegjort for klassesammensetninga på folk. Det kan vi ikke.

Men - vi tror at folk som besøker et stort kjøpesenter som baserer seg på salg av billige varer i all

hovedsak tilhører arbeiderklassen /det arbeidende folk. "Spareland" ligger i tillegg i Nedre Eiker som for få år siden hadde størst innslag fra industriarbeiderklassen av samtlige kommuner i landet.

Vi tror derfor at skal KK overleve på sikt, må vi satse mye større enn det opplegget som er satt igang nå.

Det vil si at KK må bli større og profileres på annen måte. Klarer vi ikke dette tror vi KK vil dø som kommunistisk avis.

Situasjonen er på mange måter lik situasjonen i RV: Vi er kjent, men stanger hodet mot en mur. RV er en annen diskusjon, og den viktigste forskjellen er at vi har full kontroll med hvordan avisa skal være. Her er det ikke demokratiet som skal råde, men nøkterne overlegninger om hva som tjener vanlige folks interesser i kamp mot sosialdemokrati, kapitalisme og imperialism.

Vi vil derfor foreslå at KK legger seg på en mer folkelig linje (arbeidsfolk leser VG og ikke Dagbladet), beholde sin antikapitalistiske profil og støtte og forsvare den 3.verdens kamp.

Vi trekker inn VG fordi det blant mange av oss er sterke myter om at gamle Dagbladet er noe å se bort til når det gjelder en kommunistisk folkelig avis.

Etter vår mening viser disse mytene seg ved at KK på flere områder har en toleranse- og avvikerprofil.

Dette er et minefelt, men vi tror det er på tide at denne diskusjonen må reises med full tyngde i partiet.

Vi kan ikke forstå at det skal være spesielt progressivt å hevde:

- At lesbisk kjærlighet er en spydspiss i kampen mot den borgerlige familie.

- At det kommunistiske menneske er det androgyne menneske. (Androgyn = tvekjønna, red.komm.)

At det bales med slike problemer er OK for oss, men at disse synspunktene skal være en viktig del av en kommunistisk folkelig dagsavis, kan vi ikke forstå.

Den viktigste mangelen ved KK er likevel alt det som det ikke står noe om:

Det vil si at produktet ut fra folks behov ikke er godt nok.

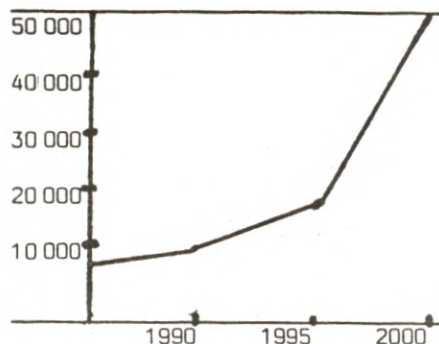
I tillegg er distribusjon og trykketid for sein og dårlig.

Skal KK kunne konkurrere med andre aviser, må dette gjøres mer profit.

Vi foreslår derfor:

Partiet nedsetter (leier) et profitutvalg på området som skal undersøke:

1. Markedet for en progressiv og folkelig løssalgsavis ved sida av Dagbl. og VG med utgangspunkt i KK idag.
2. Hvilken profil avisa må legge seg på for å ivareta både den folkelige, progressive sida, og bli en stor avis (50 000)
3. Hvilke ressurser som i tillegg til KKs nåværende må til for å oppnå 1. og 2.
4. Undersøke om det er vilje til denne type satsing i partiet og omland, f.eks. gjennom kommanditt/aksjeselskap

???

Skal dette la seg gjennomføre, må det - tror vi - skje raskt, f.eks. i løpet av 1 til 1 1/2 år.

Mange vil sikkert hevde at dette er et "høl i hue-forslag".

Det er mulig, det.

"Høl i hue" er det også å fortsette å selge 7 eks av KK i Mjøndalen i fortsatte 10 år.

Vi kan selvsagt ikke garantere å vinne, men satser vi ikke i en helt annen størrelsesorden nå, er vi ganske sikre på at vi fortsatt vil bli en ubetydelig sekt. Da heller ny giv og en ny situasjon, og gå ned med et brak.

Med håp om at dette blir vurdert seriøst og kameratslig.

Avd. slutter seg til hovedtrekkene og anbefaler at partiet sentralt tar dette opp til vurdering.

9000!

"KK er en dårlig avis for vanlige folk". KK må "legge seg på en mer folkelig linje", og "arbeidsfolk leser VG, ikke Dagbladet", slår en partikamerat fra Buskerud fast i et innlegg som foreslår at avisa skal legge om til "en progressiv og folkelig løssalgsavis ved sida av Dagbladet og VG". På denne måten skal avisa ta mål av seg til å nå et opplag på 50 000, altså på størrelse med Arbeiderbladet i dag.

Jeg har forståelse for den frustrasjonen som kan oppstå når en år etter år selger KK på gata, og aldri syns det er framgang å spore. At det kan få noen og hver til å tenke at avisa ikke duger som salgsobjekt, uansett hvor mye krefter en setter inn, er ikke så merkelig. Og det fins nok av berettigta kritikk mot KK som kan være med å forklare hvorfor vi ikke når breiere ut.

Men den retninga kameraten fra Buskerud foreskriver går i stikk motsatt retning av hva jeg mener burde skje med avisa. Dette skal jeg begrunne.

1. Jeg syns du bruker begrepet "folkelig" svært unyansert og ukritisk. Er "folkelighet" identisk med det som selger aller mest, ja da gir svaret seg sjøl: KK må bli "venstresidas VG". Men hvem er det "folket" vi skal nå ut til? Arbeiderklassen er en sammensatt klasse, og KK har alltid henvendt seg, mer eller mindre vellykka, til visse grupper og sjikt innafor arbeiderklassen, samt til viktige sjikt utafor. Dette har vi prøvd å bygge videre på gjennom KK-året ved å lansere begrepet "målgrupper", eksempelvis det faglige sjiktet av

tillitsvalgte, miljøbevegelsen, kvinneaktivister osv. Verveaksjonen 8.mars bekrefta til en viss grad at her har vi mye å hente.

2. Det er uhistorisk og illusorisk å tro at KK kan bli ei løssalgsavis på 50 000 når vi allerede har dekket dette markedet gjennom de to nevnte tabloid-gigantene. Disse satser ti- og hundretalls ganger større ressurser på nettopp å vinne kampen om løssalget for den store massen av avislesere, og klarer det nettopp fordi de har lagt seg på den uforpliktende og prinsipplause journalistikken, med kortest mulig artikler og minst mulig dybde og analyse. Går ikke dette på tvers av alle de prinsipper KK alltid har jobba etter, og faktisk oppnådd store framganger på grunnlag av?

Overlat tabloidmarkedet til ulvene, så får vi finne vårt eget marked som er ute etter det seriøse og lesverdige.

3. Kks framganger, ja hele avisas historie, dreier seg om et tålmodig steg for steg-arbeid, med gradvis styrking av journalistikk og opplag i et gjensidig spill. Innsamlinga til rotasjonspressa i si tid var riktignok "jordas åttende underverk", men siden har vi jo lært ei anna lekse grundig: Nøkternhet og små skritt.

Jeg mener det er dette som begynner å bli forstått i partiet nå som

KK-året så smått begynner å vise sin styrke. Vi må aldri falle for fristelsen til å tro at vi kan ta opplagshopp på mange titusener, gjennom dramatiske omlegginger som skal selge avisa av seg sjøl, når det vitterlig dreier seg om møysommelig å samle inn enkeltpersoner som etter hvert kan bli en betydelig større stamme av abonnenter. Høstkampanjens målsetting på 2000 blir ei kjempeutfordring i så måte, men faktisk innen rekkevidde etter den vellykka vinterkampanjen, og forutsatt at vi klarer å utvide aktiviteten blant de passive partimedlemmene sånn at vi får ei reell kapasitetøkning i spredninga av KK. Løssalgsframstøtene denne vinteren har vist at dette er mer enn tomme propaganda-fraser.

I stedet for 50 000 i opplag, bør vi jobbe hardt for planens målsetting om å nå 9000 innen 1988. Dette betyr et leserantall på 30-40 000 av ei avis som vi kjenner kvaliteten og styrkene til.

Klassekampen bør bli bedre, og etter min mening trenger KK ei kraftig ansiktsløfting hva form og

lay-out angår. men dette går etter mitt syn i stikk motsatt retning av Buskerud-forslaget. Jeg mener vi må ta konsekvensen av at KK ikke selger på forsider og gode oppslag, som hovedmetode. I stedet bør avisa legge mer vekt på å utvikle seg som "Norges mest skrevne avis" (som Gunvald Opstad sa det nylig), uten dermed å forfalle til et kjedelig og intellektuelt eliteorgan.

Jeg mener at mange oppslag ofte blir "slått i hjel" av digre, oppblåste bilder og svære overskrifter, noe som er særlig plagsomt på utenrikssidene. Det vi trenger er tvert imot ei avis med mer stoff, mer å velge mellom, nøkterne overskrifter og bildebruk etter kvalitet og behov.

Dette er ikke "arbeiderfiendtlig" eller mindre folkelig, men tvert om en måte å reindyrke avisas budskap og form på: Grundighet, allsidighet, dybde i analyser og kommentarer. Dette vil også ivareta det som er KKs sterkeste sider i dag: Den gode reportasjen fra inn- eller utland, og den skarpe formen og agitasjonen som nettopp er innretta på den kjempende arbeiderklassen.

En i KK-senteret.

(Saksa fra medlemsbladet i Oslo.) /

KK PÅ ARBEIDSPLASS

av FAGLIG UTVALG-LEDER

Vi snakker ofte om "faglig-lag". Jeg synes det er bedre å si "arbeidsplass-lag" og "bransje-lag", utifra om de dekker en eller flere arbeidsplasser (tilsv. "bydelsslag" istedenfor "bolig-lag").

Grunnen til at vi har organisert oss på arbeidsplassene, og ikke i bydelene, er viktig å huske på. Dette er sjølsagt fordi vi ser arbeiderklassen og fagbevegelsen som helt sentrale krefter i en sosialistisk revolusjon, - og i de kampene som vil komme fra nå og fram til en sann revolusjon. Arbeiderklassen i sentrum, for å si det sånn !

DER SKOEN OFTE GNAGER

Vi som jobber i samme lag har en del problemer: enkelte lag diskuterer aldri faglig arbeid. I stedet overlater de det til tillitsmennene sine. Andre driver nesten bare med faglig-saker ! De fleste ligger vel et sted mellom. Men alle har antakelig følgende problemer:

- Sammen hvor bra vi gjør jobben i fagforeninga/klubben, så stemmer de fleste DNA ved valg (og regner seg kanskje også som DNA-sympatisører). Vårt arbeid og vår oppofrende innsats gir oss ikke politisk uttelling. Dette er et problem vi må kunne slå fast, uten dermed å si at kampen for arbeidsfolks velferd ikke er viktig. Tvert imot: mye av det vi får til, rives nettopp ned igjen av DNA og Høyre !

- Vi verver få eller ingen fra arbeidsplassene til partiets rekker. Eller til sympatisørenes rekker for den sakens skyld.

MÅLBARE RESULTATER - LOKAL PLAN

Situasjonen hos oss er velkjent for resten av partiet, og det hever seg mange moralske pekefinger mot oss: vi ris av "økonomisme" og "reformisme", vi er "høyre", vi "driter i KK og valgkamp" osv. osv. Den moralistiske delen av kritikken er et problem for seg, og løser ingen problemer. De må løses konkret.

Men for oss sjøl er også situasjonen utilfredsstillende, nettopp fordi vi er kommunister. Det er mange som spør seg sjøl hva vitsen

egentlig er i det lange løp: Skal vi drive i 10-20 år til uten mål-bare resultater for partiet? Sånne framtidsutsikter tror jeg ville føre til at vi ville mislykkes. Derfor må vi begynne å "heve blikket" litt:

- hvor vil vi med arbeidet her på plassen?
- hvilke etappemål skal vi nå før revolusjonen (o lyckliga) "kommer"?
- hva er lagets om min oppgave i vårt område?

Dette må laga diskutere. Det er vi som må reise kjerringa så de mange pekefingerne forsvinner. Og da kommer vi ikke utenom ordet **PARTI-UTBYGGING**: hvor skal vi ha lag om x antall år osv.

KK - GJØDSLING AV OMLANDET

Snakker vi om parti-utbygging, kan jeg ikke se at vi kommer utenom **Klassekampen** (og annenslags propaganda og agitasjon).

Av en eller annen grunn er KK-arbeid liksom et mas og et slit. Men faktum er jo at det er bearbeiding, ivaretagelse og utviding av omlandet vårt! Fins det noe stort mer viktig enn det?

KK er ikke den eneste metoden for dette. Men en KK-abonnent, en fast kjøper eller et støtteringmedlem er

et ganske konkret, målbart tegn på hva vi oppnår. Får vi ingen av delene, uansett innsats, betyr det at framgangen er ganske vanskelig å se. Sitter vi med 10 abonnenter pr. i dag og har 15 ved slutten av KK-året '86, - da har vi økt sympatisøkretsen vår, økt nedslagsfeltet for partiets politikk.

Sjøl om vi også ellers er flinke til å prate med folk - deler kanskje ut løpesedeler titt og ofte - så er KK partipåvirkning hver dag (= 6 firesiders løpesedler daglig syn).

MOTSTAND MOT ABONNENT-VERVING

Jeg mener at abonnent-verving er hovedsaken på arbeidsplassene. men for å verve, må det sjølsagt drives noe grunnarbeid. Problemet mitt er: på den ene sida blir "reformisme"-betegnelsen farlig aktuell å bruke på lag som ikke sprer KK på sine plasser. Men på den andre sida vet jeg ikke hvorfor KK-arbeidet er så labert på arbeidsplassene. Er årsaken

- praktiske problemer, får ikke tak i avisa?
- vanskelig pga. tillitsvervet (belastning)?
- nesten samme årsak som over (sitter på kontoret støtt, har ikke tid)?
- avisa er for dårlig arbeideravis?
- KK-arbeidet er ikke viktig nok?

Dette skulle jeg likt å få en debatt om, for da kunne vi kanskje løse problemet. I dag kommer ikke argumentene på bordet.

SPRE KK - BYGG PARTIET !

Ofte begrunnes det å få spredd avisa med at den er best på faglig-saker, støtter den eller den streiken, er for 6-timersdag, best på internasjonale spørsmål osv. Vel og bra ! Jeg hevder altså likevel at **den viktigste grunnen til å spre KK og verve abonnenter, er at vi skal bygge ut partiet på våre respektive arbeidsplasser.** Bygge ut omlandet, øke valg- og 1.mai-oppslutninga. Aktivisere flere enn oss sjøl (Tordenskiolds soldater) osv. osv. Enig ?

*

(Mellomtitler og understrekinger sattavred.)

KK

Vi trykker her et utvalg av innlegg/
rapporter fra behandlinga

av KK-konflikten i partiorganisasjonen.

KK

1 Uttalelse fra ei partiavdeling i Nord-Trøndelag.

Avdelinga mener at redegjørelsen fra SK "Om konflikten i Klassekampen" er et dårlig redskap for partiavdelingene til å kunne gjøre seg opp noen sjølstendig mening om denne konflikten.

Dokumentet gir liten innsikt og er lite klargjørende, og egnar seg derfor dårlig til bruk i avdelingene m.h.t. en diskusjon om konflikten.

Dette er kritikkverdig av SK. Likevel, ut fra foreliggende dokumenter (SKs redegjørelse og He n/Kv is kommentar) mener avdelinga følgende:

1. SK sin oppsummering av KK-konflikten forkastes.

2. Partiledelsen har overdimensjonert og lagt for ensidig vekt på høyrefaren i handlinga og oppsummeringa av konflikten. Partiledelsen må kritiseres for å ha undervurdert hvor viktig det var å gå inn i diskusjonene som flertallet i KK-redaksjonen har reist siden konflikten starta, og må bære ansvaret for mange av utmeldingene og oppsigelsene i KK.

3. Avdelinga er uenig i eksklusjonene. Vi mener det ikke er i tråd med våre prinsipper å behandle dette kun disiplinært. Vi ser ikke på disse tre kamerater som fiender av partiet, men har tvert imot forståelse for at de ikke med en gang beklaget streiken. Situasjonen var ikke avklara på det tidspunktet, og vi oppfatter eksklusjonene som et udemokratisk diktat.

4. SK må i framtida følge med redaktørens evne til å gjøre sjølkritikk, f.eks. på de tre punktene SK sjøl streker opp på s.13 i sin redegjørelse, og om nødvendig se seg om etter ny redaktør.

5. Saka har ført til at partiet har mista mange gode kommunister. SK må gjøre tiltak for å få disse knytta til partiet igjen.

For avdelinga
Einar.

2

FRA AVD. I NORDLAND

KONFLIKTEN.

1. Etter de redegjørelsene som er kommet, er SK og flertall og mindretall i redaksjonen enige om hovedprinsippene: **Partiavis med partiledelse og redaktøransvar skal og kan forenes med faglig og journalistisk spillerom og kvalitet.** Vårt krav er at partene i praksis følger opp dette. Konflikten må kunne løses dersom alle følger de prinsippene de sjøl har lagt fram for partiet.

2. Vi er enige i at redaktøren/partiledelsen har rett til å avgjøre ansettelser. Samtidig ber vi om at det svares på de vurderingene H n/Kv legger fram for å begrunne at Ø var best kvalifisert politisk/journalistisk.

3. Det er enighet om at det har vært viktige svakheter i metodene for ledelse/kaderbehandling i redaksjonen. Hva er gjort/gjøres for å rette på dette?

KKs HOLDNING TIL LESERNE.

Med jamne mellomrom kommer det kritikk fra medlemmene av at KK ikke svarer på leserbrev, uansett om de blir tatt inn eller ei. Det

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2012

undergraver tilliten til avisas redelighet og bør snarest rettes på. En kamerat kunne berette at han i det siste flere ganger er blitt kontakta over telefon fra KK om div. henvendelser. Det tar vi som et tegn på at noe er på gang.

OM OSLO-CRYTE-SJÄVINISME.

KK er, som de fleste mener, for mye prega av å være Oslo-avis. Det ble i debatten nevnt at dette er et stort problem i fornyingsarbeidet. Arbeiderkorrespondent-ordninga ble tatt opp her, en kamerat foreslo at KK ved siden av å utdanne lokalkorrespondenter allment også måtte utdanne eksperter i periferien, eller rett og slett sørge for fast kontakt med slike.

3

Fra avd. i Tromsø.

Avdelinga har behandlet redeojør-elsen fra SK. Roald H. og Runar K.

På bakgrunn av det framlagte materiale, og som KK-lesere, utta-ler vi følgende:

- a) Vi støtter SKs syn på hvordan KK som avis skal være.
- b) Vi er også enige i de orga-nisatoriske linjene SK legger opp til
- c) Vi slutter oss til SKs kritikk av hvordan saken har vært be-handlet, og understreker viktig-heten av at det i en kommunistisk avis drives aktiv skoloring og politisk mobilisering.

- d) Det hviler et særlig ansvar på SKAU for å følge opp kamerater som har gått ut pga forholdene i KK.
- e) Avdelinga vil komme tilbake til diskusjonen om innholdet i KK på et eget møte om KK.

4

Fra OS Telemark

1. Distriktsstyret i Telemark AKP har behandla redegjørelsen fra SK om konflikten i redaksjonen i Klas-sekampen.

Vi deler oppfatninga at Klassekam-pen ikke er god nok som kollektiv organisator av klassekampen i Nor-ge, vi mener den ikke er god nok som agitator for sosialisme og kommunisme, og at den ikke godt nok får fram arbeiderklassens rolle og saker som arbeiderklassen er opptatt av. Derfor ønsker vi å styrke disse sidene ved avisa.

2. OS i Telemark er skeptisk til å gjøre en fløy i redaksjonen til syndebygg for høyrelinja i Klasse-kampen. OS i Telemark mener det er kritikkverdig at motsigelsene i redaksjonen har fått utvikle seg så langt som de har gjort. Ansvarer for dette ligger på den gamle sen-tralkomiteen. Vi beklager at kon-flikten ble så antagonistisk at den førte til streik og utmeldinger, men vi vil samtidig skarpt kriti-sere de som streika i desember 1984. OS i Telemark støtter eksklusjonen av de tre som ikke ville være lojale ovafor partiet.

3. Det er nødvendig å mobilisere hele partiet til å gi ris og ros som kan styrke Klassekampen som kommunistisk avis. Det er nødvendig

å mobilisere redaksjonen til å gjennomføre korrigerings av den redaksjonelle linja. Det er nødvendig å styrke partiets grep om den daglige ledelsen av avisa - slik at stoffvalg, prioriteringer og presentasjonsform samsvarer med partiets strategiske og taktiske behov. Det er nødvendig å stille såvel politiske som faglige krav ved ansettelse av nye journalister i avisa.

4. Det må understrekes at partimedlemmene i redaksjonen er underlagt den demokratiske sentralismen på lik linje med andre medlemmer i partiet.

Klassekampen er hele partiets avis og ikke avisa til redaksjonen eller partimedlemmene i redaksjonen.

AKP(m-l)s landsmøtevalgte ledelse må styre avisa gjennom redaktøren. Men sentralkomiteen må i større grad enn nå ta direkte ansvar for å sikre ei riktig politisk utvikling og fostring av kaderen i redaksjonen.

5. Vi mener "KK-året" 1986 er et skritt i riktig retning for å styrke banda mellom partiet og redaksjonen og mellom avisa og partiet.

5

Fra Oslo-avdeling.

1. Vi kan ikke se at konflikten i KK har vært en kamp om den redaksjonelle linja i avisa. At avisa er dreid i småborgerlig retning når det gjelder prioritering av stoff, er gjennomgående, og det ser ut som om hele redaksjonen er ansvarlig for det. Vi kan heller ikke si avisa fungerer som noen god organisator for partiet og arbeidsfolk.

2. Vi mener at det er SK som har det avgjørende ordet når det gjelder ansettelser. Partilaget i KK kan uttale seg, men ikke være de som bestemmer. Når deler av redaksjonen går til streik på et ansettelsesspørsmål så mener vi det er uttrykk for kamp om hvem som skal ha makta i avisa.

3. Vi mener at SKs prioritering av avisa har vært/er altfor lav. Når motsigelsene i avisa blir dytta under teppet og de politiske diskusjonene på avisarbeidet mangler over lang tid, så uttrykker dette ei klar høyrelinje.

4. mangel på ledelse er en svakhet (høyre) vi finner igjen på alle nivåer i partiet, og den må med nødvendighet også finnes i avisa. Denne feilen vil være mer skjerpa i en avis hvor tempoet er høyt og avgjørelsene skal tas raskt. Desto viktigere er det derfor at SK hadde prioritert flere ressurser til KK.

5. Vi mener at konflikten i KK viser SKs manglende ledelse/prioritering og grep om praktiseringa av den demokratiske sentralismen. Sånn sett spiller konflikten i KK motsigelsene i hele partiet.

Manglende dem. sentr., noen

stikkord: - Mangel på oppsummering
- Mangel på prioritering
- Mangel på bruk av folks ideer og ressurser.

6 Fra arbeidsplasslag 2, Oslo.

Vi mener det er en forutsetning for et vellykka "KK-år" og for avisas framtid at motsigelsene i redaksjonen blir bedre klarlagt og at red.kollektivet og partiet i det minste blir enige om et program og en metode for å løse problemene.

Uten et red.kollektiv som fungerer kameratslig og med entusiasme vil det ikke være mulig å drive avisa på lang sikt.

Det er ikke mye som tyder på at avisa i de nærmeste åra vil kunne stå på egne ben økonomisk og klare seg uten den frivillige innsatsen fra hundrevis av partikamerater og andre i salg, verving, dugnad, tips, bidrag etc.

Partiet og den revolusjonære bevegelsen må knyttes tettere til avisa på en sånn måte at avisas problemer blir hele bevegelsens kollektive sak, samtidig som de som jobber i avisa sterkere ser sin rolle som arbeidere/funksjonærer for denne bevegelsen eller i det minste anerkjenner at man jobber i en bedrift eid av denne representert ved AKP.

Vi mener ut fra det foreliggende materiale at hovedsaken i "KK-opprøret" dreier seg om motsigelser i forhold til KK som partiets avis, partiets ledelse av avisa og avisas klassemessige innretting.

Vi mener opposisjonen markerer en klar høyre-holdning ved at de: 1) iverksetter sit down i des.-84, 2) fraksjonerte mot partiledelsen og redaktør/lojale red.medl., 3) brakte ansettelsessaken inn for utenverdenen ved å anke til O.J.

Dette mener vi er godt gjort i materialet.

Det som er mest bekymringsfullt i den sammenhengen er at enkelte i opposisjonen forsvarer deler av dette, konkret pkt.3 i hvert fall.

På den andre sida mener vi at den svært ulike beskrivelsen av fakta i de 2 redegjørelsene er et problem for å løse motsigelsene og komme til enhet.

Vi mener SKs redegjørelse og sjølkritikk er for lite grundig, spesielt på spørsmål om svikt i ledelsen av avisa over lengre tid og i kaderbehandlinga. dette gjelder både ledelse av redaksjonen som arbeidsplass og den politiske ledelse av avisa.

Sjølkritikke om å komme for seint ut til partiet med redegjørelsen er for svak. Den seine presentasjonen 1 år etter sitdown-aksjonen(!) er på nippet til å bli den viktigste motsigelsen i partiet overfor SKs behandling av opprøret.

Å foreta en opprydding på kammer-set for deretter å presentere det ferdige resultatet ut i partiet, vitner om en helt feil tenking om hvordan slike motsigelser løses og en undervurdering av partimassenes betydning i dette oppgjøret. Ikke minst er det et svik mot medlemmenes behov for informasjon og deltakelse i en slik hjertesak for bevegelsen.

Redaktørens sjølkritikk for kaderbehandlinga og stil er for svak. Motpartens framstilling gir et godt inntrykk av at de personlige motsigelsene er langt alvorligere/dypere enn redaktørens sjølkritikk tyder på. SK dokumentet underbygger også tendensen til en stil med "harde slag og skyttergravskrig".

Opposisjonens versjon virker svært sjølmotsigende når man sier det ikke er store uenigheter om partiets ledelse av avisa, klasseinnrettinga og redaktørens ledelse av avisa, samtidig som man hevder at de fleste som har meldt seg ut av partiet eller slutta i KK har gjort det pga Redaktørens/SKAUs behandling av problemene.

Vi mener den kampen som nå går om avisa ikke bare er negativ, men kan bidra til å styrke bevegelsens engasjement for KK. En forutsetning for det er at motsigelsene utvikles videre og arbeidet med dette presenteres jevnlig i partiet.

Vi mener partiet bl.a. må se på ledelsen av avisa, hvilken type ledelse som må bedres, og nye former for å involvere partiet mer direkte i oppfølginga av avisa som arbeidsplass og som redskap for partiet og klassekampen.

Mer konkret: I lys av de store uenighetene som står mellom red. og flertallet av redaksjonen, ville det være viktig å finne andr måter for partiet å lede avisa på, enn gjennom bare redaktøren. Vi har drøfta muligheten for å opprette et arbeiderråd som skal være et korrektiv for redaksjonen.

arbeiderråd i KK?

Også den praktiske ledelse av avisa som arbeidsplass må gjøres noe med. Vi har drøfta om ikke disponenten må få en viktigere rolle her, en som ikke på samme måte som red. er involvert i motsigelsene i redaksjonen.

7

Roald H.

Eg har ikkje tenkt å bruke KK-året til å friske opp att debatten om KK-konflikten. Men i februar-TF står det at dei reaksjonane som har kome inn "tyder på at det store flertallet aksepterer den (SK-redegjørelsen)". SKAU skriv også at det berre har kome inn ein avdelingsrapport som vender tommelen ned for SKs oppsummering. Eg spør:

1. Har saka vore oppe i alle avd.?
2. Har diskusjonsgrunnlaget (utsendt materiale mm) vore det same i alle avdelingar?
3. Har alle avdelinga fatta vedtak eksplisitt for eller mot godkjenning av SKs oppsummering?
4. Har SKAU fått rapport frå alle avdelingar om synet deira?

På bakgrunn av den stemninga som rådde på ein del av dei møta vi fra "opposisjonen" deltok på i Oslo, er svara på spørsmåla interessante.

Forøvrig har eg ein kommentar til den refererte fråsegna frå ei arbeidsplass-avdeling som ikkje godtar SKs oppsummering. Her står: "Vår avdeling mener at avisa i en periode gikk klart til høyre i linje/stoffprioritering. Som referert i R.H.s innlegg, innså også partiavdelinga i avisa denne feilaktige utviklinga. Det er viktig å minne om dette idag - slik R.H. gjør - fordi redaktør og SK nå

En svensk klassiker: SAF-chefen Kugelberg kastar varpa på Gotland.
Aftonbladet klipper bort varpan, kvar finns bara en Hitlerhälsning (t v).

SK retusjerer virkeligheten, ifølge H

dekke sine egne politiske feil." Sitat slutt.

8

SVAR TIL ROALD H:

Den fråseigna frå KK-avdelinga det blir sikta til, går ikkje god for påstanden om at avisa "en periode gikk klart til høyre". Det var ei fråseign frå før konflikten som samrøystes slutta opp om den rådande redaksjonelle linje, men som også slo fast at avisa måtte bli ein betre reiskap for partiet. Myten om den gallopperande "høreglidninga" er ein konstruksjon partileiinga og redaktøren har laga i ettertid, for å passe alle motseiingane inn i sitt klassiske skjema. Biletet av 'den gode fiende' vart tilpassa motseiingane etter kvart som dei dukka opp. SKs oppsummering er det endelige uttrykket for dette. Sannhetsministeriet har talt, og landsmøteberetninga om dette punktet er i praksis alt skriven.

1. Saka har ikke vært oppe i alle avdelinger. Etter den kjennskapen vi har, er det sannsynligvis i et mindretall av avdelingene den har vært oppe som noe hovedpunkt. Det har heller ikke vært noe pålegg om at dette skulle være en obligatorisk avdelingsdiskusjon. Det ble gitt en oppfordring om å behandle den, men overlatt til distrikt og avdelinger å tilpasse det endelig.

2. Vi går ut fra at diskusjonsgrunnlaget har vært det samme. Redegjørelsen fra SK og den fra H ble produsert to

påfølgende uker og gikk ut til partidistrikta med 1 ukes mellomrom. Et par distrikter fikk det siste heftet litt seinere, pga at de ikke møtte på konferansen hvor dette ble sendt ut.

3. Det er et fåtall avdelinger som har fatta eksplisitt vedtak for-mot redegjørelsen. Det ble jo heller ikke sendt ut noe slikt avstemningsgrunnlag. Det er ikke lagt opp

til noen "uravstemning" på spørsmålet. Landsmøtet må gjøre det endelige partivedtaket om saka.

De fleste kommentarer er av den typen som de som er tatt inn i TF her. Ved siden av den ene, som var kommet inn sist, som eksplisitt avviser redegjørelsen, har det kommet et par til som gjør det samme.

4. Svaret her følger av svaret på spm. 1.

Red.

DET KOSTER,

DET KOSTER..

(Ikke) om sommerleirinnsamlinga

SK har tidligere vedtatt at sommerleirinnsamlinga skulle gå til partiskolen. Den klarer seg nå så bra, at det ikke er nødvendig. SK har ut fra dette vedtatt at sommerleirinnsamlinga 1986 skal gå til å styrke partiet og partiets muligheter til politiske initiativer lokalt og sentralt. Målsettinga er 500 000 kroner. 25% skal gå lokalt til distriktpartiet. Innsamlinga starter 1.mai.

Dette skrives den 9.april. Igår hadde partiledelsen besøk av lederen for PAC, Johnson Mlambo. Han har sitti i fangenskap i 20 år, men er fortsatt et kjempende menneske. Vi stilte ham mange spørsmål. Men han hadde bare ett: Hvorfor finnes deres parti fortsatt, mens m-l-partiene ellers stort sett har gått fløyten? Hvorfor, hvorfor? Vi veit sikkert ikke alt om dette, men vi svarte bl.a.: Vi har greidd å gi ut avisa Klassekampen, og det har betydd at vi har hatt et redskap

hvor vi har fått ut politikk til folk hele tida, og avisa har limt partiet sammen i denne felles oppgava. Og, ikke mindre viktig: Vi har hele tida jobba i masseorganisasjoner, hvor vi lærer, og hvor vi prøver å mobilisere folk til å slåss for interessene sine. Han svarte at ja, det er massenes egen kamp som er avgjørende, det er partiet som skal utløse den kampen.

Og det er det det dreier seg om. Vi som er et kommunistparti, vi sier ikke "stem på oss, og vi

ordner opp". Vi sier: Folk må sjøl ta makt over framtida si, enten det dreier seg om lønna, arbeidsplassen, 6 timersdagen, et pornofritt Norge - eller sosialismen.

Et sånt syn på hva som er forandringenes muligheter og betingelser, betyr alt for hvordan vi organiserer partiet og hvordan vi arbeider. Det er det ikke så mange som har tenkt over, men fortell det til venner og sympatisører, si det som det er, og få dem med på å betale for det:

For at vi skal kunne komme ut med politikk vår, og for å få folk til å slåss, trengs det grunnorganisasjoner av partiet i en hver krok av landet. Som driver allslags massearbeid. For å bygge ut må noen reise. Tålmodig, planmessig, år etter år. Ikke akkurat gratis er det.

Men partilag og partilag. Vi har satt oss som mål å styrke partilaga, sånn at de er mest mulig politisk sjølstendige. Da må mange tannhjul surre og gå på en gang: Lagsledelse og medlemmer må gå på kurs og diskutere politikk, f.eks.: Hva vil borgerskapet omstille Norge

til, og hvordan kan vi se det? Lagsledelser må på styrekurs. Kasserere må utveksle erfaringer. KK-ansvarlige det samme. Kvinneaktivister må diskutere politikk og erfaringer i å organisere. Og fordi partiet har et realistisk syn på framtida, har vi et sikkerhetsarbeid som må gjøres. Alt dette og

mere til krever penger: Til reising og møter og mye annet. Og folk som jobber sentralt med de samme sakene. Og hva er formålet? Å komme ut med en riktig politikk, bli flere, mobilisere folk.

Alt dette kan ikke våre venner se. De er glade for at de får lese KK, og de er glade for å ha oss i fagforeninga. Men fortell dem om alt som ligger bak, og be om penger til det!

Når partiet mobiliserer til kamp for 6 timersdagen: Hva ligger bak? Bl.a.: Partikvinner reiser rundt og innleder i fagforeninger og på andre møter. Konfrontasjoner med høyrefolk og DNA-ledere. Avslører humbugen med "åpent samfunn". Undersøkelser av angrepa på normalarbeidsdagen i Europa. Skrive propaganda. Arbeide for enhet mellom fag- og kvinnebevegelsen. Organisere aksjoner, dra rundt for å få til "Ta 6 timersdagen på 8.mars". Konferanser som oppsummerer og tar neste skritt. Stadig flere partilag som driver konkret arbeid. År etter år. Si til sympatisører og venner at det er sånn vi jobber. Hvorfor skulle ikke dem være med på å betale for dette? Sånt arbeid fører jo til at stadig flere kjemper aktivt for 6 timers dagen, og greier å avsløre angrepa på normalarbeidsdagen!

Mye sånt arbeid ligger bak Fri og Uavhengig Fagbevegelse, innsamlinga til Sør-Varanger og svært mye av det som skjer i fagforeningene. Kampen krever mer sånt arbeid, vi

ser hva som kan gjøres, men stanses altfor ofte av at det ikke fins penger. Venner av partiet: Vær med på å betale!

Akkurat nå er det lock-out og streik. På morran i dag diskuterte vi i ledelsen: Hvor mye penger har vi sentralt til å få KK delt ut gratis? Partiledelsen har ingen reserver å ta av. Og det er ganske ille. Vi har et redskap som kan fungere som "Lytt på London" under krigen. Men ingen økonomiske reserver som vi trenger. For borgerskapet satser enormt på omstillinga av norsk økonomi. De angriper arbeidsplasser, lønnsavtaler og nor-

malarbeidsdagen. De angriper kommunenes økonomi noe helt drastisk. De vil skru levestandarden og arbeidsforholda langt tilbake i tida. Folk må forsvare seg! Da trenger partiet handlefrihet, som betyr penger til å kunne få ut KK gratis i masseomfang en gang imellom, eller sende folk rundt for å mobilisere, lage en løpeseddel eller et digert møte. Omstilling koster penger, det veit borgerskapet. Men omstillinga koster penger for partiet også! Få folk til å være med på å styrke redskapet: kommunistpartiet!

SKAU

Vi tar først med noen klipp fra medlemsbladet i Troms.

- Fra et notat av Hermann K.

(I tillegg til det han tar opp her, inneholder det synspunkter på valget - 85 og partiplanen som i hovedsak er dekt av vurderingene til Jahn Ar O i forrige TF - HK markerer enda sterkere at han mener partiplanen ikke tilfredsstiller måla for det parlamentariske arbeidet)

- To innlegg som drøfter RVs framtid med utgangspunkt i hvilken politisk linje vi skal følge i de parlamentariske organa.

Red.

FRA NOTAT AV HERMANN K

.....Jeg tror det er noe fullstendig feil ute og går når den faglige kampen og kvinnekampen utheves som spesielt revolusjonær. Mens parlamentarisk arbeide skal holdes nede til tross for at det store flertallet av folket i Norge holder blikket festet på det. det er et politisk sirkus med mange tilskuere og ikke ubetydelig makt over dem.

Jeg kan ikke forstå hvorfor ikke RV skal befatte seg med kvinnekamp og faglig politikk. Det er ikke noe naturlig skille mellom "rent parlamentarisk arbeide" og en rekke andre politiske saker som samfunnsbevisste mennesker er opptatt av. RV,s kvinnegruppe og RV,s faglige forum burde ikke være noen utenkelighet. Problemet er at man oppfatter RV som en konkurrent. Noen befinner seg i den falske forestillinga at et sterkt RV er en trusel mot partiet,s eksistens. Og det under omtrent enhver omstendighet. Dersom den parlamentariske sida i arbeidet vårt får vokse fritt uten at partiet skjønner hvilket potensiale som ligger her, er det selvsagt mulig. Derfor er all utvikling av en evt. RV-organisasjon avhengig av at partiet kaster kreftene sine inn.

Partiets prinsippprogram slår fast at en sosialistisk rev. i Norge er usannsynlig uten et parlamentarisk forspill. Det er helt logisk dersom vi ikke bare skal basere oss på krigen som den store problemløseren for oss. Som jeg ser det jobber vi ikke i forhold til dette nå. Alt snakk om å få en eller flere repr. inn på tinget er bare tomt snakk i overskuelig framtid. Parlamentarisk arbeide er ikke noe man kan slå av og på etter behov. D.v.s. det går an å slå det av, men bryteren virker ikke når man prøver den motsatte veien. I praksis er det akkurat det som har skjedd hos oss. Når vi fikk masse stemmer ved forrige valg burde det fått oss til å forvalte denne sympatien slik at vi kunne få mest mulig langsiktig effekt ut av den. Da stilte situasjonen krav til oss om å konsolidere denne framgangen gjennom å organisere den på et eller annet vis. Det gjorde vi ikke. For ihvertfall 90% sitt vedkommende var partiet den rene utopi. Kvinnefronten har ikke fått mange sjelene av dette. Heller ikke andre deler av arbeidet vårt har tykket frem som følge av dette.

Problemet er at det mangler et trinn på stigen som fører folk inn i partiet. Et sted hvor folk som ikke er spesielt interessert i bare ett politisk område kan hente næring. Og et sted hvor de revolusjonære kan få praktisere oppdragergjerninga si. Argumentene for å velge dette området for å organisere

en masseorganisasjon er flere. Den strategiske betydninga er nevnt. Muligheten for at det ofte vil "svinge"/ trekke til seg nye folk er stor. Veien mellom stillhet og store topper er kort. Org. kan knyttes direkte til avisa KK. Den kan ha som en del av formålet sitt å drive propagandaarbeide i tillegg til den politiske plattformen den har i dag. Ei viss økonomisk betydning kan også nevnes. Det fins allerede en slags RV grupper i distriktet, muligheten for å bygge flere slike er større dersom partiet virkelig satser på det. Det har vært innvendinger av typen: hva med partiet? Min mening er at partiet virkelig vil kunne styrke seg gjennom dette. Partiet vil fortsatt være en eliteorganisasjon, men vil i større grad enn nå kunne rekruttere blandt de medlemmene jobber sammen med. Oppgavene vil ikke forandre seg mye. De tre formene for kamp vil kunne praktiseres i fullt monn, bare sterkere. Økonomisk kamp / streikestøtte sammens med dem som er organisert i gruppene istedet for å måtte stable noe nytt på beina hver gang det skjer noe. For så å legge det ned igjen etterpå uten å kunne konsolidere oss med kanskje flere sympatisører enn før. Politisk kamp vil bli ført av partimedlemmene med så stor spennvidde som mulig. Både i partiet når det gjelder å ta ledelsen over de uavhengige i den daglige kampen som foregår enten gjennom et parlamentarisk organ eller ikke. Eller i direkte samarbeide med massene i gruppene. og salg av Klassekampen sammen med dem.

Den ideologiske kampen i partiet vil føres som før. Å ta på seg et større politisk ansvar burde ikke svekke denne kampen, heller det motsatte. Jeg tror det man kan kalle for "vitsen" med å være med i partiet vil melde seg mer påtrengende enn før dersom den politiske aktiviteten blandt våre sympatisører oker. Jeg tror ikke RV gruppene mer enn noe annet behøver å bli et skjulested for folk som egentlig burde ha vært partimedlemmer. Disse er bare med i partiet av "pliktfølelse" likevel.

Ideen om at partiet vil syke bort å dø er bare en konservativ legning som bare har sin berettigelse dersom dette arbeidet skal overlates i hendene til alle andre enn partimedlemmene.

Et annet argument mot dette er at vi ikke har kapasitet. Hvis en synes at alt er såre vel er dette et greit standpunkt. D.v.s. hvis en mener at vi utnytter denne legale perioden bra til å organisere masse folk rundt oss og er i rivende framgang. Jeg mener ikke det. Tvertom er det sterke tendenser til at vi taper terreng. Valget er bare ett eksempel på dette. Hvis vi ikke har kapasitet betyr det at vi ikke har råd til å investere i framgang. Da aksepterer vi i samme slengen at folk har nok å gjøre i partiet og antakelig alltid vil ha det. D.v.s. bortsett fra fagforening mm. Spørsmålet bør kanskje heller stilles om vi har råd til å la være å organisere masser samtidig som vi satser sterkere på det parlamentariske arbeidet. Hvis noen kan legge fram et annet forslag til hvordan vi skal oppnå disse to målene så skal jeg være mer enn villig til å lytte. Saken er at uansett vil det koste mer arbeide.

fra medlemmene enn de har nå. Dessuten må det prioriteres hva som skal gjøres. Mitt foreløpige forslag er: KK- arbeidet gjøres gjennom RV gruppene der hvor dette er mulig. Avd. er ansvarlig for hvert enkelt partimedlems KK salg og øvrige arbeide i gruppa. RV-grupper skal godkjennes av partiet. Bare her er det nye kapasitet å hente, selvom det nok kan hende at partimedlemmene vil oppleve det som byrdefullt å løse denne oppgaven i starten. Hvor det skal opprettes slike grupper avgjøres etter forslag fra avd. som blir ansvarlig for dem.

Det formelle forholdet mellom RV og partiet beholdes som det er idag ettersom det ikke representerer noe problem.....

KAN RV OVERLEVE I PARLAMENTET?

Et forsøk på analyse
av RVs problemer i
det parlamentariske
systemet.

Jeg er bedt om å få fram de tankene jeg har om RV og RVs framtid i de parlamentariske organa. Bakgrunnen for dette er diskusjoner som har vært ført i Tromsø RV, samt landsstyrets oppsummering av "møkkavalget". Når jeg innledningsvis kaller dette for "forsøk på analyse" så er ikke det fordi jeg har store tanker om egen evne til klar, analytisk tenking, men fordi jeg mener vi må få til ei grunnleggende analyse av RV. I ei slik analyse er det mange problemstillinger som må reises. Jeg vil i det følgende reise noen av dem i håp om at det bringer RV et skritt framover i riktig retning.

HVA ER RV?

For å klargjøre utgangspunktet

skal jeg kort skissere hva jeg mener er svaret på dette spørsmålet.

En viktig historisk forutsetning for RV er partiet AKP. Opprinnelig var RV navnet på partiet i valgsammenheng, men "alliansen" har etter hvert utviklet seg reelt i retning av også å omfatte uavhengige. RVs politiske plattform er derfor ikke identisk med AKPs. Jeg oppfatter RV som et historisk nødvendig bindeledd mellom AKP og det norske folk.

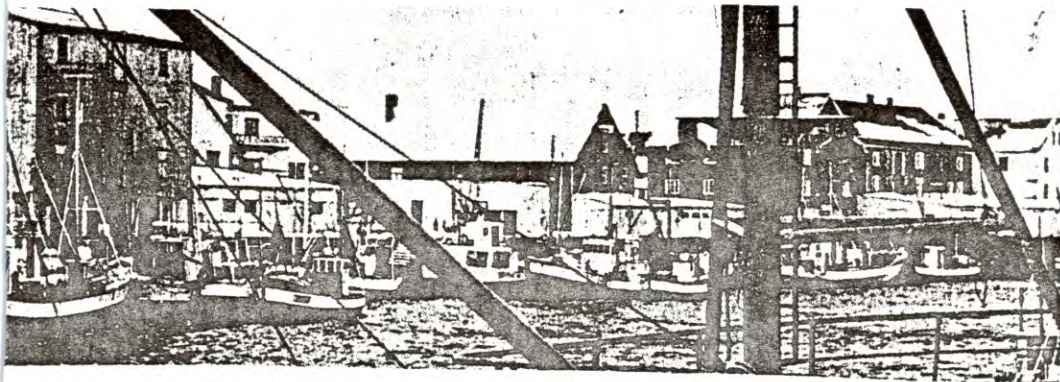
Med det forstår jeg at RV skal og må knytte kontakt mellom det revolusjonære partiet og det norske folk som har begge beina dypt planta i den sosialdemokratiske parlamentarismen. Målet vårt er å få folk over på ei revolusjonær linje.

For å klare dette må vi forstå den virkeligheta vi jobber innenfor. Dette problemet har S berørt fint i boka si "På den him-

meiske "freds plass".

"I tida som kommer vil AKP bli stilt på den virkelige prøven; klarer partiet å utvikle en konkret analyse av de utfordringene vi står overfor i 80- og 90-åra og klarer det å streke opp en sosialistisk strategi for å møte disse utford-

ring på en forlengelse av ungdomsopprøret og grunnfjellet i og omkring den norske m-l-bevegelsen. Den tok slutt for flere år siden. Når RV likevel har overlevd, skyldes det at vi sjøl har klart å korrigere vårt eget parlamentariske arbeid såpass at vi vant oppslutning fra flere folk.

Et AKP tilpassa norske forhold

ringene?— Jeg mener AKP har stoff i seg til å gå i spissen for å utvikle en slik analyse og en slik strategi. Partiet vil ikke klare det aleine, men bare i et samspill med andre krefter utafor partiet, ikke minst den militante delen av fagbevegelsen. Dersom partiet skal mestree denne oppgava, krever det sjølsagt noe mer enn bare å stå imot angrep på prinsippene. Det krever i tillegg en stor evne til å legge av seg gammeldagse og uhensiktsmessige forestillinger og å finne en strategi og taktikk som er tilpassa norske forhold, så sære og provinsielle de nå ofte er." (min utheving)

MØKKAVALGET

Jeg mener møkkavalget viste at vi ikke har klart å tilpasse oss norske forhold. RV har i stor grad

Vi starta i parlamentene med mye hyling og skriking. Vi visste ikke hva vi gikk til, og manglet vel alt av respekt for de andre partiene. Jeg mener vi fortsatt er preget av dette. Ved valget i 1985 ble vi veid av det norske folk og funnet for lette. Det er få eller ingen som virkelig trur at vi kan styre dette landet.

RV VIL AVSLØRE PARLAMENTARISMEN

Ja, jeg vet det er mange som rister på hodet nå. Vi ønsker ikke å styre landet. Nei vel, men da kan vi heller ikke vente å få annet enn begrenset oppslutning. Dette står for meg som en vesentlig motsigelse som vi må løse før vi kan ha det minste håp om å komme videre.

HVA ER PROBLEMET?

Problemet er at Ervalningsrådet
få folk til å ville høre på oss.
Det tar enormt med tid å få folk i
Norge til å slutte seg til noe
annet enn dette samfunnet som tross
alt - uansett hva vi hevder - er
relativt bra organisert og stort
sett ivaretar folks mest elementære
behov. det er ikke feilfritt, nei
vel, men det er det langt fler enn
oss som ser. Men det er vel ingen
grunn til å bli revolusjonær for
det? Derfor er det i Norge 1985 et
spørsmål om hvem som er villige og
troverdige når det gjelder å ta
ansvar for å styre landet. RV har
uttalt at det er vi ikke interessert
i. Vi skal avsløre og drite ut
andre parlamentarikere. Jeg syns
ikke det er rart ikke folk gidder
ofre stemmen sin på et sånt parti.

Folk er ikke dumme. Det blir ikke
revolusjon i Norge imårra. Spørsmålet
på dagsorden idag er: Hvem
skal styre landet?

KAN RV STYRE LANDET?

Rolig nå. Vi får ta en ting av
gangen.

Ved neste korsvei gjelder det vår
fortsatte eksistens i fylkesting og
kommunestyre. jeg mener vi har
vært flinke og holdt våre
valgløfter til nå; vi har avslørt
så hodene har rullet, men det var
åpenbart ikke nok. Vi må et skritt
videre.

Her i Tromsø har vi diskutert
ordførerspørsmålet. Jeg har lansert
ideen om at vi skulle gå i forhand-
linger med DNA, stille politiske
krav og kreve varaordførervervet.
Dette fikk folk flest til å steile.
Det er på sida av RVs politiske
linje for å virke i de parlamenta-
riske organa. Vi har diskutert
saken, jeg har vinglet, men sagt
meg enig i at det er en umulighet.
Men jeg klarer ikke å gjøre meg

Jeg kjenner ikke til de faktiske
forholda, men veit at NKP hadde
ordførervervet i Odda i si tid. I
det fascistiske Peru sitter det en
revolusjonær ordfører i en bydel. I
Tromsø tør vi ikke engang tenke
tanken. Hva vil vi egentlig? Er vi
redde for vår egen vekst? Er vi
redde for å få skit på fingra? Ser
vi ikke at møkka rekker oss langt
opp over albuene allerede?

Jeg vil påstå at vi ikke tør ta
på oss ansvar. Vi ønsker innerst
inne å være uten ansvar. Slippe å
sitte i vippeposisjon ved ordfører-
valg, budsjett- og kommuneplanbe-
handling. Vi ønsker fortsatt å
kunne hyle som "modige talsmenn for
folket", sånn at alle kan se de
virkelige heltene (oss?) og de
falske profetene (de andre folke-
valgte?)

PARLAMENTARISMEN ER IKKE AVSLØRT

Tvert imot. etter min mening
fungerer den altfor godt i Norge.
Vi kan mene noe annet, men folk
mener ikke det samme som oss. Det
synes så altfor godt ved valg. Så
"sær og provinsiell" er nå en gang
den norske virkeligheta. Vi kan
like det eller ikke, men vi har
ikke noe valg. Skal vi overleve,
skal RV ha noen framtid så må vi
finne en "strategi og en taktikk
som er tilpassa" disse forholda.

A STA PÅ TO BEIN

Vi skiller oss fra alle andre
partier ved at vi har det sosialis-
tiske samfunnet på dagsordenen. Vi
har ingen ideer om at bare de rette
kommer til her i verden, så skal
det nok bli bra. Ivert om. Vi tror
ikke på gode mennesker, men på helt
ande samfunnsforhold som gir rom

I Sør-Afrika mener omlag 40% at bare vold kan få slutt på apartheid-systemet. Jeg synes det er lite. Det er mulig at det også er galt, men likevel illustrerer det at folk blir ikke revolusjonære så lett. Å være revolusjonær er egentlig noe helt absurd i vår del av verden. Vi er stappa full av alle former for ikke-voldelige ideologier. At det er vold i massevis i vår hverdag får oss likevel ikke til å gå bevisst inn for vold som politisk ideologi. Hva som menes med revolusjon i Norge er derfor et enormt langt lerret å bleike.

Veien til sosialismen går imidlertid ikke utenom bøygen. Med det ne beinet må vi derfor stå på den sosialistiske visjonen og videreutvikle denne. Dette er vår egentlige politiske plattform som gjør oss forskjellig.

Samtidig kan vi ikke melde oss ut av Norge 1985. Ivert om. Det er på høy tid at vi blir bevisst vårt medlemskap. Hver eneste dag bidrar vi på hver vår måte med å holde dette systemet igang. Det blir da ei gåte for meg hvorfor vi tror vi kan gjøre noe annet som politikere.

Jeg mener derfor at RVs andre bein må våge å trå dypere inn i det parlamentariske spillet. Det er der inne den politiske sjela til folk er. Skal vi møte folk må vi oppsøke dem der de er. det er litt arrogant å bare forlange å få besøk, aldri gå på gjensitt.

HVA HAR VI GJORT I FAGBEVEGELSEN?

Jeg mener vi har en del å lære av å studere vår egen praksis i fagbevegelsen. Vi gikk inn der også med brask og bram og fikk så det suste

om årene. Nye var forbytt, for vi kjente lite til regler for skikk og bruk. Vår forakt for systemet var stor, og mange mente det ikke var nødvendig å lære seg noe om avtaleverk, tillitsmannsarbeid, møteledelse osv. Her var det bare å hive seg på og få igang kamper på arbeidsplassen. Hva har skjedd? Vi har lært oss spillet. Vi har sogar folk inne i forbundsstyret for Transport. Men er det noen som hyler om at det er feil politikk? At vi spiller med på systemets premisser?

Det siste er forresten åpenbart. Selvsagt har vi tilpasset oss regelverket. Men jeg vil hevde at vi blir valgt fordi vi har vist ansvar overfor demokratiet i fagbevegelsen og har hatt ei riktig politisk linje i det faglige arbeidet.

RV MÅ LÆRE AV DET FAGLIGE ARBEIDET

Jeg mener RV i Tromsø har en historisk sjanse. Vi kan ut fra politiske argumenter gå åpent ut og forklare varaordførervervet. Folk vil da måtte se på oss med nye øyne. Det vil virkelig være å reise fugl Fønix etter møkkavalget. jeg er smertefullt klar over at dette

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2012
vill kreve enormt av oss. En kan godt si at vi blir nødt til å ri to hester samtdig, men det har jeg sett dem gjøre på sirkus, så hvorfor ikke også i det parlamentariske sirkuset?

VI MÅ VÆRE MATERIALISTER

Bak oss har vi et møkkavalg. Etter valget har vi hatt ei tid med diskusjoner, oppsummeringer og avisskriverier. Folk mener åpenbart mye forskjellig, og sånn bør det være. Gjennom grundige diskusjoner tror jeg vi kan bevege oss framover.

Men som et minimum: Kan vi ikke forsøke å holde fast ved kjerna i vår politiske teori marxismen-leninismen, nemlig den dialektiske materialismen? RV har bak seg en del år med praktisk politisk virksomhet. Virksomheten har vært tufta på en politisk teori for vår virksomhet. Jeg mener valgresultatet har vist at teorien ikke stemmer med virkeligheten. Vår praksis har vist at vi ikke er på bølgelengde med det norske folk anno 1985. Er det vi eller dem som tar feil?

Et gammelt partimedlem fra de søte 70-åra og trofast RV-stemmer, sa rett etter valget noe omtrent

som dette:

"Jeg stemte RV også denne gangen. Når du har vært med en gang i ditt liv, så sitter du i det for bestandig. Du hører liksom til selv om du ikke er aktiv lenger. Den beste tida i livet mitt hadde jeg tross alt i den revolusjonære bevegelsen på 70-tallet. Den tida har betydd så mye for meg og gjør det fortsatt. Men hadde det vært sånn i dag at RV lå an til å få flertall, så tror jeg ikke jeg hadde turt å stemme på dere."

Jeg tror vi larn henge i lufta til ettertanke.

Jeg har satt noen tanker på papi-ret. Det er dårlig gjennomarbeidet. Faktisk skrevet rett ned en gang med masse skrivefeil, men likevel mulig å forstå. Det er ikke berag-net på Røde Fane, ikke engang som avisinnlegg. Jeg tror imidlertid det er godt nok til å blåse liv i det stivna, dogmatiske Tromsø Rød Valgallianse.

Vel møtt til en frisk intern disku-sjon.

Erik

SVAR TIL ERIK R.

Det pågår en diskusjon om det parlamentariske arbeidet, og ER har levert sitt bidrag. Det gir en mulighet til å studere tenkinga til en av de som har hovedansvaret for dette arbeidsfeltet i Tromsø. Et problem ved innlegget

til ER er at det er vanskelig å være sikker på om han bare forsøker å framstille de illusjonene folk flest har om parlamentarismen og den norske kapitalismen, eller om han deler mange av disse illusjonene sjøl.

Jeg må ta utgangspunkt i det han faktisk skriver, og det er et åpent angrep på partiets prinsipielle linje for parlamentarisk arbeid. Jeg er en sånn dogmatiker som fortsatt tror revolusjonære analyser av klassesamfunnet og revolusjonære prinsipper for arbeidet vårt er det riktige.

Med beklagelse skriver ER at "vi ønsker ikke å styre landet". Hva er dette for noe? "Å styre landet" betyr å administrere den norske kapitalismen, det norske utbyttings-samfunnet, den norske imperialismen. Vi ønsker ikke det nei! Oppgaven til partiet er å utvikle en kamp som kan knuse hele styringsapparatet - på lokalt plan, fylkesplan og nasjonalt. Å styre landet til beste for folket forutsetter at folket sjøl har makta, det forutsetter sosialismen. Det finnes ingen mellomstandpunkter her. Reformismen er bare en form klasseunderkuinga får under gitte betingelser. Dersom RV havner i regjeringsposisjon under kapitalismen, blir oppgaven å bruke dette til å mobilisere folkemassene til å knuse det apparatet vi var satt til å lede, og til å erstatte det med nye revolusjonære statsorganer. Oppgaven blir altså ikke å forvalte, men å avsløre, agitere, mobilisere.

(Dersom RV havner i flertallsposisjon i en kommune, står ikke revolusjonen på dagsorden. Oppgaven da blir: ut av korridorene, mobilisere fagforeninger, skoler, arbeidsplasser, idrettslag, borettslag, kulturarbeidere, ungdom, kvinner ... - mobilisere de til konfrontasjon med staten og kapitalen. Vi - og folket - skal aldri godta de 'rammene' som hersker-klassen legger for kommunebudsjetter, for prioriteringer, for planlegginga.

Vi skal aldri ta på oss 'ansvar' for å få endene til å møtes og ting til å gå i hop innafor disse rammene. (den revolusjonære bydelsordføreren i Lima, i det ikke-fasistiske Peru, og partiet hans mobiliserte slumbeboerne, til stadige demonstrasjonsmarsjer til bysentrum med krav. Og bydelbudsjettene blei skjært ned til ingenting av herskerne. NKPs vei til reformismen var besegla da de gikk inn i samlings-regjeringen i 1945. Oppslutninga mista de også!)

Vi er bare ansvarlige overfor folket - og derfor avviser

til å forsvare de daglige interessene til folk flest, til å få igjennom noen forbedringer, til å være talsmenn/ kvinner for dagskampen. Men, 'å sørge for massenes velferd' er som Mao sier det: bare en metode til å mobilisere folk til den store oppgaven, til revolusjonen.

Altså: dagskampen er ikke noe mål, det er en av flere metoder vi skal bruke i det parlamentariske arbeidet for å mobilisere folk mot det systemet. Å glemme dette er uansvarlig.

Men hva slags ansvar er det ER mener RV skal ta?

"Vi ønsker ikke å styre landet, nei vel, men da kan vi heller ikke vente å få annet enn begrenset oppslutning", skriver ER Riktig. Et revolusjonært parti vil neppe få flertall ved valg i tider da folk flest ser det som mulig å fortsette stort sett som før, i tider da de finner seg i å bli styrt på den gamle måten. Et reformistisk parti, der målet er posisjoner og flikking på systemet, har muligheter til stor oppslutning i 'normale' tider, også reint flertall, slik DNA hadde i etterkrigstida. Men hva angår dette oss? Partiet er til for å oppdra folk - ikke fordumme det. (joda, oppdrageren må sjøl oppdras, som Marx sier det i Feuerbach-tesene. Og det skjer i den revolusjonære praksisen.)

"Folk mener ikke det samme som oss om parlamentarismen",

skriver ER. I følge han skulle vi tru at parlamentarismen er avslørt i Norge. Galskap. Vi sier, fordi parlamentarismen ikke er avslørt, må vi finne en strategi og taktikk som gradvis kan avsløre parlamentarismen for flere og flere. Det er 'å finne en strategi og taktikk som er tilpassa disse forholda' og som peker utover 'disse forholda', mot revolusjon. Det ser ut til at ER med 'tilpasning' mener å ta ansvar for systemet, bli en del av det.

Forøvrig: Jeg tror en av de viktigste grunnene til tilbakegangen for RV sist, er at mange synes RV (og AKP) allerede har bevega seg mot høyre, 'tilpassa seg', og blitt nokså lik de andre partiene i arbeidstil både i og uttafor de parlamentariske organa. Vi skiller oss ikke ut lenger, og hvorfor stemme på det lille, når en kan stemme på to store reformistiske parti?

ER mener det motsatte. For lite 'tilpasning' og for mye 'avsløring' ("Vi har avslørt så hodene har rullet", skriver han. Hvilke hoder?) er årsak til tilbakegangen. 'Tilpasning' var forklaringen på framgangen ved de forrige valga, ifølge

han.

Enighet om disse prinsipielle synspunktene jeg har lagt fram her, er forutsetningen for at det skal være noen vits å diskutere taktikk og arbeidsformer. Til de som måtte mene at det jeg skriver er gammel dogmatisme, må jeg bare si at de plasserer seg trygt midt i folkemeninga og solid uttafor den revolusjonære bevegelsen. Uten klarhet i hva som er oppgavene våre i de parlamentariske organa, kan vi ikke lage noen taktikk for dette arbeidet.

ER har noen merkelige formuleringer om hva som "er vår egentlige politiske plattform, som gjør oss forskjellig". Det er vistnok at vi har en visjon om sosialisme - og forøvrig kan vi gjøre hva som helst.

Han skriver at det er 'ei gåte for han' hvorfor vi trur vi kan gjøre noe annet som politiker 'enn å bidra til å holde dette systemet igang'.

Til inntekt for synet sitt tar han det faglige arbeidet. Men oppgaven vår i klubber og fagforeninger er å gjøre de til kamporganisasjoner og deretter til en viktig del av den revolusjonære enhetsfronten. Målet vårt med hensyn til bystyre og fylkesting (og på sikt Storting) er å jage disse forsamlingene fra hverandre. Vi skal ikke avsløre fagforeningene, vi skal omdanne de.

Konkret foreslår ER at RV skal kreve varaordføreren, - av DNA og SV må vel det være. Det er vanskelig som taktikk i dag, det er ingen grunn til å tro at DNA og SV vil gå med på noe sånt. Altså må det være et krav som stilles for å avsløre DNA og SV når de gir avslaget sitt. Ingen vil ta dette som annet enn påhitt og sirkus dersom det ikke ble lagt ned mye arbeid i det. Et krav om varaordfører - om å få regjere sammen med DNA og SV - måtte stilles ut i fra et program byen skulle styres etter. Et slikt minimumsprogram må ha innebygd en mengde konfrontasjoner med staten - rammene kan vi jo ikke godta. DNA og SV vil ikke godta programmet som bindende - og da har vi ingenting i varaordførerstolen å gjøre.

Eller mener ER at vi skulle forlange varaordføreren uten å samtidig lansere en politikk for toarsperioden?

Er ER enig i at uansett ville oppgaven til en eventuell RV-varaordfører være å skandalisere systemet og bystyret og administrasjonen, ikke å få det til å gå bedre enn det andre klarer?

Jon B.

3. VERDEN

Vi oppfordrer partikamerater og avdelinger til å føre den 3.verden-diskusjonen som vi nå er oppe i, også inn i TF. Denne diskusjonen angår både nybehandlingen av Arbeidsprogrammet, linjene for det anti-imperialistiske arbeidet vårt og evt. forbedringer av kap.1 og 3 i prinsippprogrammet på neste landsmøte. Diskusjonen må føres i flere former, og både internt og eksternt (gjennom KK)

Red.

3. VERDEN: IMPERIALISMENS BANEMANN ELLER SLAKTOFFER?

I partiet sitt prinsippprogram står det (på side 15):

"Den 3.verda omfattar dei landa som står hardest mot imperialismen. Her finst dei landa som er hardest utbytta og undertrykt. Her bur det store fleirtalet av menneske på jorda. Dei lever i fattigdom fordi imperialismen ranar til seg rikdomane dei skaper og hindrer økonomisk utvikling og revolusjon"

"...den kampen folka i den 3.verden fører mot imperialismen, er hovud-drivkrafta for framsteg i verdshistoria no. Denne kampen underminerer heile det imperialistiske verdssystemet, og er derfor også den viktigaste drivkrafta for proletarisk-sosialistisk revolusjon i verda".

Partiprogrammet peker her på to-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2012

sidigheten: At 3.verden både lir sterkt under det imperialistiske åket, og at den står i fremste rekke i kampen for en ny verden, er den viktigste trusselen mot imperialismen idag.

Dette helhetssynet på 3.verden er det få som deler med oss idag. Jeg skal ikke gå inn på noen allmenn beskrivelse av 3.verden-oppfatninga til gjennomsnittsnordmannen, men ta for meg synet til de folka som har begynt "å røre på seg" på grunn av situasjonen i 3.verden. Og - jeg skal legge fram noen synspunkter på hva jeg mener AKPs rolle bør være oppe i dette.

MASSEBEVEGELSE MOT IMPERIALISMEN?

Det siste året har vi hatt en oppblussing av interesse for det som skjer i 3.verden, spesielt blant ungdom i den vestlige verden. Er dette et blaff, eller vil det utvikle seg videre? Og er det/vil det bli/ en kraft mot imperialismen?

Dette er et viktig spørsmål å vær opptatt av for et kommunistparti - både for dets egen utvikling, og fordi det vil kunne ha betydning for verdensutviklinga (ingen grunn til å være smålatne!).

Et blaff? Nei. Fordi dette har røtter i dramatiske ting som skjer i virkeligheten, i den 3.verden

idag. Imperialismen blir mindre og mindre istand til å holde det som skjer ute fra nyhetsbildet, til tross for degenerering av de borgerlige media.

Om ikke for annet, så vil sensasjonsbehovet bringe 3.verden inn i stuene til folk. En del av sultoppslaga det siste året har jo hatt sterke trekk av dette i seg.

Hadde det som skjer i 3.verden bare dreid seg om sult og elendighet, er jeg nok redd for at massebevegelsen ville bli et blaff.

Elendighet vil ha sitt metningspunkt og bli en vane. Hadde ikke 3.verden tatt igjen og utfordra imperialismen, ville det ikke vært et materielt grunnlag for voksende, varig massebevegelse.

Og: 3.verden er ikke i ferd med å legge seg ned for å dø. Den er i ferd med å reise seg, til tross for de bånd imperialismen har knytta. Det er dette som er hovedtendensen idag. Det er dette som er grunnlaget for videre utvikling av en massebevegelse i vesten.

Anti-imperialistisk kraft? Ja.

Men: Det vil stå en hard kamp om hvor kraftfull den skal bli. Utifra det jeg påstår ovenfor, så er også forutsetninga for at den skal bli en varig anti-imperialistisk kraft at den knyttes til saker som representerer den kjempende, ledende 3. verden.

Live Aid-bevegelsen engasjerte millioner med utgangspunkt i sultkatastrofene, dvs. en sak knytta til den lidende 3.verden. I hovedsak mener jeg denne bevegelsen, i den tida som har gått, hare vært positiv. Den satte søkelyset på 3.verden. (Millioner har dødd pga. sult i den 3.verden før, uten at det har vært ofra noen særlig oppmerksomhet). Både blant ledere og masser i denne bevegelsen er sulten blitt knytta til politiske

og økonomiske forhold. Folk stiller spørsmål, og noen peker også ut imperialistiske statsledere som mordere!

Live Aid-bevegelsen har derfor vært et grunnlag for politisering av folk, særlig ungdom. Skapt en arena for propaganda-agitasjon. På denne arenaen slåss også borgerskapet! Så lenge det konkrete formålet for bevegelsen er å forhindre akutte sultkatastrofer, mener jeg borgerskapet vil trekke det lengste strået - i lengden.

Fordi saka stiller humanismen i forgrunnen, og fordi innsamlingene heller ikke rammer imperialismen - den tjener tvert imot gryn på dem!

Derfor mener jeg Live Aid-bevegelsen må utvikle seg videre, finne andre, konkrete saker, dersom den skal forbli en progressiv sak, og fortsette som massebevegelse. Den må knytte seg til den kjempende 3.verden, og mane til handlinger som utfordrer imperialismen i våre land.

Jeg mener virkeligheten sjøl allerede har bekrefta denne utviklinga, og at den også har "funnet" den saka som vil stå i brennpunktet de nærmeste åra framover: "Sør-Afrika-bevegelsen".

Denne bevegelsen har vokst fram av "egen tyngde" og fått økt oppslut-

ning pga Live Aid-bevegelsen. I dag er denne bevegelsen for oppadgående i den vestlige verden. Mens fjor-årets Live Aid-utgave er døende.

Hvorfor "Sør-Afrika-bevegelsen" vil bli den dominerende anti-imp. massebevegelsen i Vesten, og ikke "Afghanistanbevegelsen", har ikke å gjøre med at Sør-Afrika-spørsmålet evt. er viktigere for kampen mot imperialismen enn Afghanistan-spørsmålet.

Jeg mener det først og fremst henger sammen med to ting:

- at det har flere tunge "mobiliseringspunkter". Ikke bare spørsmålet om nasjonal frigjøring, men også anti-rasisme.

- at det bringer folk i direkte konfrontasjon med egen imperialisme.

Når dette er sagt, vil jeg også ha med at jeg mener det er grunnlag for økende oppslutning for Afghanistanarbeide også, iallfall i Norge. Både ut i fra utviklinga i sjølve Afghanistan, motsigelser innad i Sovjet, og fordi dette arbeidet allerede har en solid base i Norge.

AKPs ROLLE?

For å ha markert det allerede i starten, så mener jeg AKP må holde fast på Afghanistanarbeidet som en av hovedsakene i vårt anti-imperialistiske arbeid. Det gjelder uansett "konjunktorene". Fordi dette objektivt sett er en av de viktigste frontene i kampen mot imperialismen og krigsfaren.

Sjøl om det er brei enighet om denne saka i dag (jfr. den linjeendringa som har skjedd i DNA, og spes. SV, de siste åra), så kviler både det praktiske solidaritetsarbeidet og den politiske framdrifta først og fremst på oss.

Videre mener jeg partiet fortsatt må drive allsidig antiimperialistisk arbeid. Både i de ulike solidaritetsorganisasjonen, i fagbevegelse og masseorganisasjoner ellers, og som parti.

Det tredje holdepunktet må være å satse mye på å videreutvikle den gryende 3.verdeninteressen blant ungdom, med som sagt Sør-Afrika-bevegelsen som et tyngdepunkt. Sjøl om det uansett kommer til å bli en voksende Sør-Afrika-bevegelse også her i landet, vil det ha stor betydning at AKP kaster krefter inn på dette området. For å "lose" mest mulig av Live Aid-bevegelsen inn på dette sporet osv.

Gjennom å delta for fullt i den politisk-ideologiske kampen som går rundt 3.verden-oppfatninga, og gjennom å reise handlingsparoler som driver bevegelsen videre framover.

Den partidiskusjonen som nå er i gang om 3.verdens rolle, er svært viktig for vår evne til å dra med de nye gruppene i varig, aktivt solidaritetsarbeid. Jeg vil derfor bruke resten av dette innlegget til å kaste inn noen standpunkter om den analysa av 3.verden som er under utvikling.

Den innfallsvinkelen på debatten, som partiet og partikamerater har tatt, med brei beskrivelse av utviklinga i 3.verden og med hovedvekt på den utbyttinga og utarminga som imperialismen driver av 3.verden, mener jeg har vært rett i den nåværende fasen. Sjøl om dette har betydd en fokusering på den lidende 3.verden.

Det har vært rett, fordi det har gitt oss anledning til å virke inn på den bevegelsen som har kommet

igang, med utgangspunkt i sultkatastrofene. Partiet har brakt fram masse fakta og analyser som viser sammenhengen mellom sulten og imperialismen som system. Vi har brakt fram ammunisjon for å gjøre den politisk-ideologiske plattformen til Live Aid-bevegelsen til noe mer enn humanisme.

Vi har også beredt grunnen til å avkle motsigelsene i den borgerlige humanismen. Humanismen er en del av den kommunistiske ideologien. En del som ikke står i motstreid til resten av ideologien, slik tilfellet er for den borgerlige humanismen (der humanismen må vike, når den ikke kan la seg forene med profittjakt og egenvinning).

Vi slåss for at humanismen skal bli kobla til rettferdighet og likeverd - ikke til barmhjertighet og veldedighet i et samfunn bygd på ulikeverd.

Derfor har partiets linje med å støtte nødhjelpa, samtidig som vi har påvist imperialismens rolle, vært rett hovedlinje til nå.

Men, videre framover, må partiet gå i bresjen for å knytte medkjensla og forbannelsen til de som reagerer på tilstandene i 3.verden, til at

3.verden også er sterk og leder an i kampen for framtida:

Ved å foreslå at kommende "Live Aid-aksjoner" går direkte til støtte for ANC (og evt.PAC), at nødhjelp i forbindelse med sannsynlige sultkatastrofer i Sudan/Eritrea til sommeren, først og fremst går direkte til EPLF. Ved å reise krav til norsk u-hjelp, osv. Det må også få konsekvenser for partiets analyse- og propagandaarbeid. Det er her jeg vil komme med et debattinnkast.

BANEMANN ELLER SLAKTOFFER?

Jeg mener det er en tendens til at sammenfatninga "Folkemord på 3.verden" får råde grunnen for mye aleine. Ikke fordi jeg er uenig i at det imperialistiske systemet vil ta livet av millioner framover - sannsynligvis også i større omfang enn tidligere (sjøl om imperialismen jo "handterer" sultkatastrofene på sin måte: Ved at svære kapitalgrupper tjener penger på dem!). Men fordi dette bare er ene sida av virkeligheten - den sida som den imperialistiske framtida kan by menneskeheten.

Tesa bygger opp om ei oppfatning om at det er imperialismen som vil "bestemme melodien" i 3.verden ei god stund ennå. At den 3.verden ikke vil ha krefter/muligheter til å ta en annen, sjølstendig vei, at det er imperialismen som er den sterke part ("kvitte seg med overflødige").

At imperialismen vil være det rådende verdenssystemet ei stund til, er vel sannsynlig. Men dermed ikke sagt at den sitter med de sterkeste korta i forholdet til 3.verden (heller ikke at imperialismen sitt sammenbrudd vil "dra" 3.verden med seg i "dragsuget").

Jeg mener partiet skal fortsette med å utvikle analysa og propagandaaen omkring vilke skadevirkninger imperialismen har for 3.verden - og mane til kamp mot dette. Men, vi må i større grad trekke inn på banen fakta om det sterke 3.verden.

Vi må se nærmere på avhengighetsforholdet imperialismen - 3.verden.

Sjøl om det er få 3.verden-land til nå, som har prøvd seg på noen sjølstendighetslinje i forhold til dt imperialistiske økonomiske systemet, er det ikke noe argument mot at det er mulig, og kan gripe om seg.

Kan imperialismen bestå uten 3.verden?

Tradisjonelt har 3.verden hatt viktige funksjoner som:

- 1) Råvarekilde
- 2) Marked for billig arbeidskraft
- 3) Marked for kapitaleksport
- 4) Utvidelse av varemarkedet
- 5) Betydning for kampen om hegemoni mellom imperialistmaktene (kontroll av territorier).

Uten å gå konkret inn på det her, vil jeg påstå at det fremdeles er slik at det imperialistiske systemet er avhengig av 3.verden for å kunne utvikle seg videre.

Ei omseggripende sjølstendighetslinje fra landa i 3.verden ville føre til sammenbrudd for imperialismen. Hvordan er vilkåra for at denne delen av virkeligheten skal bli det som preger verden de nærmeste tiåra?

Ole.

ER DU VILLIG TIL Å SLÅSS FOR AFGHANISTANS FRIHET?

Ja, svarer alle, partikamerater såvel som 98% av det norske folk. Enigheten bak parolen **"Sovjet ut av Afghanistan"** er nærmest total her til lands - lammende enighet vil mange si.

På tross av denne overveldende enigheten kommer afghanerne til Norge og forteller oss at de slåss aleine. Deres frigjøringskamp, som de med rette sier de også fører for oss i Europa, får massiv støtte i ord, men resultatet er heller magert når mer handfast støtte skal telles opp.

I over 6 år har Sovjets okkupasjonskrig i Afghanistan vart nå. Umiddelbart etter invasjonen tok AKP(m-l) del i protestmarsjer og markeringer over hele landet. Vi var med på å opprette de første Afghanistankomiteene.

De siste to åra har Sovjet drastisk trappa opp krigen i Afghanistan. Har vi foretatt en tilsvarende opptrapping?

Her er noen minimumskrav som medlemmer av AKP(m-l) bør oppfylle for faktisk å kunne svare JA på innledningsspørsmålet mitt:

1. Meld deg inn i Afghanistankomiteen om du har anledning til det - lokalt om det er en lokalkomite, eventuelt direkte til Afghanistankomiteen i Norge. Det koster kr.60.- pr. år.

2. Tegn abonnement på Afghanistan-

nytt - 45 kroner året (3 nummer). Det er den eneste måten du kan holde deg orientert om situasjonen i landet og utviklinga i solidaritetsarbeidet.

3. Og det trenger du, for det må bli en sjølsagt ting for partikamerater å reise Afghanistan som politisk sak i masseorganisasjoner, fagforeninger såvel som husmorlag, ungdomsorganisasjoner osv. Vær med på å aktivisere den lammende enigheten.

Her er det viktig å stadig utvikle den politiske oponionen. **"Sovjet ut av Afghanistan"** er de fleste enige om. **"Full støtte til motstandskampen"** er det større skepsis til. **"Vilkårsløs støtte"** bør på dagsorden i fagforeningene. **"Nei til forhandlingsløsning i Geneve uten Mojahedin"**, **"Karmal ut av FN - plassen til Mojahedin"**, er paroler som krever mer omfattende politisk arbeid for å få støtte. Her må vi som kommunister se vår oppgave.

Er fagforeninga medlem av Afghanistankomiteen? Hva med de andre masseorganisasjonene? Vi må stille oss som målsetting å organisere den veldige støtten som Afghanistan har i ord i Norge.

4. Siste punkt på denne huskelista er ikke minst viktig: Alle eksterne markeringer hvor vi deltar: 1.mai, 21.august, 8.mars osv. Afghanistan skal med, aller helst med paroler

som går lenger enn **"Sovjet ut av Afghanistan"**. Vær oppmerksom på at flere Samorg-tog de siste åra har gått med paroler som **"Full støtte til Geneve-forhandlingene"**. Andre har ikke nevnt det.

Som kommunister er det vår internasjonale plikt å støtte Afghanistan. I dette vesle fjellandet utkjemper den voldsomste kampen mot sosialimperialismen på kloden i dag.

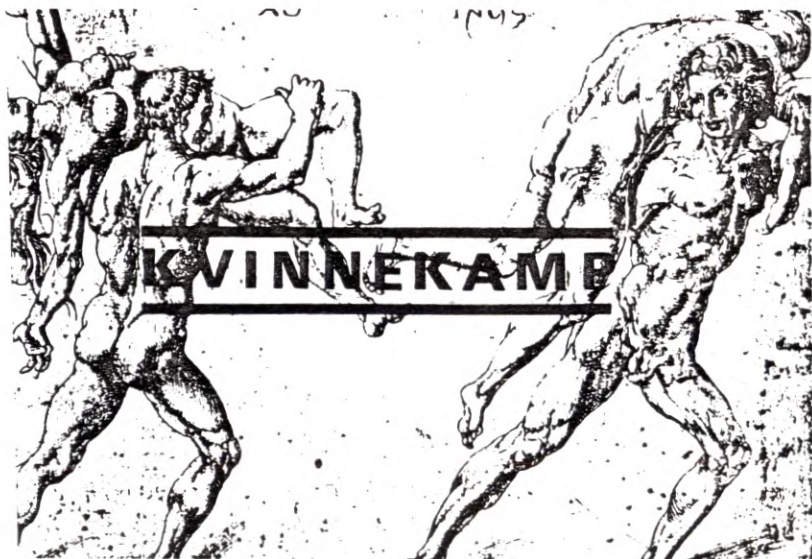
For mange som støtter kravet **"Sovjet ut av Afghanistan"** er Sovjets krig i Afghanistan fortsatt kun et uhell, fredsvennene i Moskva har fortsatt tiltro. At Sovjet er imperialistisk på linje med USA og i dag er den mest aggressive av de to supermaktene, er det fortsatt få som innser. Tenk bare på toneangivende kretser i fredsbevegelsen.

For oss er dette nok et viktig for å legge vekt på solidaritetsarbeidet for Afghanistan. Det afgha-nerne så smertelig har erfart må også bli allmenn kunnskap i Norge. Vi har ansvaret for å sikre dette.

*

Tilslutt en ide fra Førde og Harstad som hele landet kan følge opp på 7-årsdagen for Sovjets invasjon 27. desember 1986: I solidaritet med det afghanske folket tenner vi varder over hele landet den dagen - både på steder det er lokale Afghanistankomiteer og der det **enda** ikke er noen. Kanskje det kan bli starten til nok en lokalkomitee?

Afghanistanaktivist.

AKP(M-L) OG KRISE- SENTERBEVEGELSEN

Distriktskonferanse
om arbeidet i krisesenterbevegelsen

Nord-Trøndelag, des.85.

I nov. ble det avholdt landskonferanse for krisesenterbevegelsen i Norge. I distriktet vårt har vi jobba lenge og aktivt i krisesentergruppa. (Gruppa i distriktet består av ca. 200 aktive medlemmer!)

Vi (partiet) tok alvorlig på forberedelsene til landskonferansen, og fikk valgt dem vi ønska til delegater. Vi ba også SK om å lage et møte før konferansen, der vi kunne diskutere AKP sine målsettinger. Dette møtet fikk vi ikke av to grunner:

- 1) SK hadde ingen oversikt over AKP-ere som skulle på møtet, og
- 2) hadde heller ikke noe å tilby av politiske linjer.

Dette viser hvordan krisesenterbevegelsen har vært prioritert fra AKP si side.

Vi håper at denne prioriteringa kan forandres.

På landskonferansen ble det vedtatt at diskusjonen om å lage en landsomfattende organisasjon ut av krisesenterbevegelsen skal opp til endelig vedtak høsten 1987. Hvis det blir danna en organisasjon, vil det ikke bli en organisasjon som

bare driver krisesenter og -telefoner. Det vil bli en aktiv organisasjon, som slåss mot alle forhold som bidrar til å undertrykke kvinner, og som slåss for å få det offentlige til å ta ansvar (jmf. plattform til krisesenterbevegelsen). Det kan og bli en organisasjon som legger grunnlaget for å utvikle framtidige KF-er og AKP-ere.

Det fins 58 krisesenter og -telefoner i Norge, og flere er under planlegging. dette kan bli en organisasjon med stort medlemstall og høy aktivitet.

Hvor skal AKP(m-l) befinne seg i forhold til denne organisasjonen? Skal vi være med der det er en bevegelse blant kvinner?

Vi håper SK og resten av AKP tar denne diskusjonen alvorlig, og at hele partiet vil ta ansvar for at denne massebevegelsen/organisasjonen(?) skal utvikle seg i riktig retning. Vi håper i første omgang på ei snarlig vurdering fra SK, og også på reaksjoner fra distrikter som til nå har valgt å prioritere/ikke prioritere arbeidet i krisesenterbevegelsen.

PLATTFORM FOR KRISESENTERBEVEGELSEN

vedtatt på landskonferansen for krisesentra/-telefoner for mishandla og voldtatte kvinner i Tromsø 1982.

"VOLD MOT OG MISHANDLING AV KVINNER ER EN DEL AV KVINNEUNDERTRYKKINGEN. KVINNEUNDERTRYKKING ER SAMFUNNSBESTEMT.

Vi ønsker derfor å angripe ethvert forhold i samfunnet som legitimerer, underbygger og opprettholder vold mot kvinner. I dette arbeidet er vi partipolitisk nøytrale og ikke tilknyttet bestemte organisasjoner eller trossamfunn.

KVINNER ENES I KAMP MOT UNDERTRYKKING AV KVINNER – PRIVAT SÅVEL SOM SAMFUNNSMESSIG.

Ved siden av drift av det enkelte krisesenter/krisetelefon, skal vi påvirke samfunnet til å endre sitt syn på vold mot kvinner, ved blant annet å drive informasjonsarbeid, systematisk registrering av vold mot kvinner, følge opp aktuelle saker i pressen, bearbeide holdninger og kreve full offentlig finansiering på krisesentrenes/krisetelefonenes egne premisser. Arbeidet skal i prinsippet være lønnet.

Vi skal opprettholde kontakt mellom krisesentre/krisetelefoner og i størst mulig grad støtte hverandre i felles saker."

De som har tilslutta seg denne plattformen utgjør Krisesenterbevegelsen i Norge.

KOMMENTAR FRA KVINNEUTVALGET

Vi er enige i at partiet må ta standpunkt til hvordan vi stiller oss til den videre utviklingen av Krisesenterbevegelsen og en slik organisasjon som kameratene fra Nord-Trøndelag skisserer.

Vi vil gjerne ha synspunkter fra partimedlemmer/avdelinger som job-

ber i krisesenter/tlf. på sitt sted. Etter ferien vil vi prøve å samle noen folk fra ulike steder til en diskusjon om partiets linje. Vi oppfordrer kamerater som har lyst til å delta på en slik konferanse til å gi beskjed gjennom partiet lokalt.

Vi har ellers noen umiddelbare kommentarer/spørsmål:

- Vi har behov for å vite mer om hvilke behov som fins for samordning av det arbeidet som drives idag, og hvordan det kan løses konkret. Hva taler for fast organisering med ledelse? Hva taler for en løsere koordinering med kon-taktutvalg med begrensa mandat?

- Vi oppfatter at en slik organisa-sjon som nevnes her går videre enn plattforma til kriesenterbevegelsen: "angripe ethvert forhold som legitimerer, underbygger og opp-rettholder vold mot kvinner". Vi oppfatter vold mot kvinner som en god del snevrere enn undertrykking

av kvinner, og at dere derfor antyder en kraftig utvidelse av arbeidsfeltet.

- Vi syns det er problematisk å lage en organisasjon som skal ta opp alle former for kvinneundertrykking på grunnlag av praksis i en type arbeid.

- Vi er skeptiske til en ny lands-omfattende organisasjon med så vidt mandat som en direkte konkurrent til KF.

Vi håper på reaksjoner!

For Kvinneutvalget
Siri

KVINNEOPPRØRET MÅ FØRES VIDERE

Kvinneopprøret i partiet har hele tida bestått av flere elementer.

- Vi har slåss for og vist fram kvinnes og kvinnepolitikkens strategiske betydning: Vi har påvist at kvinnene er halve arbeiderklassen, og at oppløsning av familien er nøye knytta sammen med kampen for et kommunistisk samfunn. Vi krever både at kvinners situasjon trekkes inn i alle politiske spørsmål og at kvinnepolitikken og kvinneorganisering prioriteres høyt.

- Samtidig har vi slåss for kvinner i ledelsen, bl.a. gjennom kampen for kjønnskvoltering. Vi har vist at

det fins mange jenter med mye erfaring, og at de trengs i ledelsen om AKP skal bli kvinnes og framtidens parti.

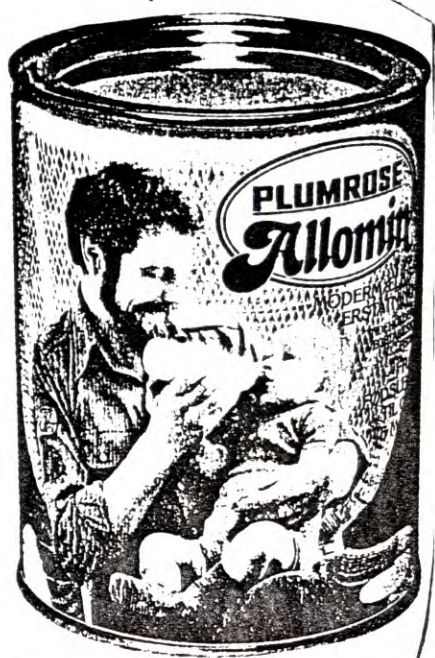
- Og vi har slått fast at det fins kvinneundertrykking i partiet, slik at det går an å snakke om det, ta det opp og begynne å gjøre noe med det. Bøllekurs styrker jentene; og vi begynner å stille krav til menn om at de også må forandre seg.

Etter hvert som flere jenter har tatt på seg mer ledende oppgaver, er det blitt helt nødvendig å ta opp hvordan det er å være kvinne i ledelsen, på alle plan. Kjerstis artikkel tar opp endel sider. Jeg skal først og fremst si noe om behovet for støtte, både personlig og politisk.

I forbindelse med valget ble det foreslått at jentene på listetopp skulle få en støttegruppe i ryggen. Bare 1-2 steder fungerte dette. Vi har ikke noen helhetlig oversikt, men i hvert fall noen jenter som klarte jobben flott, oppsummerer at de ikke vil en gang til. De følte seg alene med et svært ansvar.

Bøllekursene anbefaler jenter å ta oppgaver i flokk, slik at de kan støtte hverandre. Fordi jenters arbeid ofte usynliggjøres, er det viktig at jenter viser fram og roser hverandre. Jenter trenger støtte for å ta på seg større oppgaver, samtidig som vi trenger støtte til å si nei, og ta styringen i vårt eget liv. De som har unger rives ofte mellom dårlig samvittighet for unga og for det politiske arbeidet. Noen trenger hjelp med barnevaktordninger og støtte på å få mannen til å ta mer ansvar. Andre trenger å få bekrefta at de har rett til fritid, både sammen med unger og alene.

De fleste steder, også der flere jenter jobber sammen, som f.eks. i et DS, jobber jentene i realiteten hver for seg, uten å støtte hverandre. Det er viktig å diskutere

Morsmelkerstatning!

hvordan det kan endres. Ett sted har jentene i DS egne møter for å diskutere hvordan de kan bryte mannsdominansen - med positive erfaringer.

Mange jenter har store oppgaver i kommunestyre, fagforening osv. uten å ha mulighet til å diskutere hva det betyr å måtte stille opp på menns premisser. Det er viktig at ulike former for jentemøter, kvinnekonferanser, sammen med **bøllekursene**, gir rom for slike diskusjoner.

Egne jentemøter har og vært gjennomført med hell i endel lag, for en kortere eller lengre periode, eller i forbindelse med spesielle lagsdiskusjoner.

Diskusjonene om hvordan det er å **være jente i AKP** kan bli starten på en diskusjon om en kaderpolitikk på kvinners premisser, der alle par-

Vi vil ha jenter i ledelsen i partiet fordi vi vil prege politikken og gjøre AKP til kvinnes parti. Målet er ikke at kvinner skal beherske menns knep. Drivkrafta i en slik omforming må være den kvinnepolitiske diskusjonen.

På alle felter vi driver arbeid trengs hele tida spørsmålet: Hva betyr kvinnene? Enten det er tariffoppgjør eller filosofistudier. Den kvinnepolitiske kampen avdekker stadig nye områder av undertrykkinga, nye fakta om virkeligheten. Heller ikke jenter har et automatisk kvinneperspektiv; det er jo nettopp en del av undertrykkinga.

Derfor er det avgjørende at det bygges opp kvinneutvalg i de ulike distriktene, som kan være drivkraft i diskusjonen og kampen både eksternt og internt på sitt sted. En kvinneansvarlig alene i et DS blir lett sittende som et gissel og blir overlatt alt som har med kvinner å

gjøre; uten et kollektiv i ryggen har hun liten sjanse. Et utvalg behøver ikke nødvendigvis være noe svært og vanskelig; kvinneansvarlig sammen med et par kamerater i KF

f.eks., er et godt utgangspunkt.

Hovedsaka er at den som er kvinneansvarlig får tid og spillerom til å jobbe i et slikt utvalg, og slik at det kan bli et senter for et levende kvinnepolitisk miljø. Det krever at arbeidet blir prioritert og respektert og får beholde folk over tid.

Siri

HAR KVINNENE TATT MAKTA?

AKP (m-l) har et prinsippprogram som klart slår fast at det er umulig å nå det endelige målet

vårt: det kommunistiske samfunnet, uten at det blir slutt på kvinneundertrykkinga. Under

sosialismen, som er et overgangssamfunn mellom det gamle og det nye, vil kampen stå: Skal sosialismen bli et mellomspill før kapitalismen etablerer seg på nytt? Eller skal den bli forspillet til det klasseløse samfunnet? Svaret avhenger bl.a. av hva som skjer med kvinnene. Dersom kvinneundertrykkinga fortsetter, blir det ei kraft som drar hele samfunnet tilbake til det gamle mønsteret. Dersom kvinnekampen har framgang og samfunnet omformes i tråd med de krava virkelig kvinnefrigjøring stiller, så er dette ei kraft som drar framover, mot kommunismen. Kvinnekampen må kjempes til banns og samfunnet omdannes på kvinners premisser skal det bli kommunisme. Dette har arbeiderklassen og det arbeidende folket av begge kjønn interesse av.

Det er den kvinnelige delen av arbeiderklassen som har aller mest å tjene på kommunismen. Derfor må den også spille den ledende rolla i partiet. Jeg ser arbeidet med å få fram kvinner i ledende posisjoner i partiet i sammenheng med dette.

På siste landsmøte vedtok vi 50 % kvinner i alle ledende organer, i SK og DS'er. Hva har skjedd? Har kvinnene tatt makta?

Det som har skjedd, vil jeg spissformulere slik: Kvinnene har tatt **arbeidet**, men ikke **makta**.

Kvinner handler som kvinner, og menn handler som menn.

Hva er makt? Det er blant annet å kunne fastlegge **premissene** for arbeid og diskusjoner. Det er å kunne **styre**, ikke få arbeidet sitt fullstendig styrt og fastlagt av andre.

Kvinner er ikke vant til å ha makt. Menn er ikke vant til at kvinner har makt. Kvinner (og menn) er vant til at kvinner spiller rollen som salderingspost, i privatliv og samfunn. I familien er det slik at mannens arbeid og aktiviteter kommer først, så organiserer kvinnen sitt eget liv og familiens liv rundt dette så godt det lar seg gjøre. Hennes liv leves på mannens premisser. Slik er det i samfunnet også: Kvinner er salderingspost, bare tenk på omsorgsarbeidet som samfunnet dytter over på dem, og mer blir det når borgerskapet synes den offentlige omsorgen blir for dyr.

Denne rolla er jeg overbevist om at kvinner tar med seg inn i partiet. De er ikke vant til å styre sitt eget arbeid, de er vant til å måtte ta det arbeidet som kommer i fanget på dem, oppsøpet etter andre. De er vant til at andre styrer over dagen og arbeidet deres. De legger ikke **premissene** for det som skal gjøres. Menn er heller ikke vant til at kvinner legger premissene for det kvinner skal gjøre, langt mindre for det som **menn** skal gjøre. Det er veldig uvant og vanskelig for begge kjønn å snu opp ned på dette.

Studier av samtaler der både menn og kvinner er til stede, viser at menn snakker mest, at de legger premissene for samtalen. Kvinnene

følger opp, stiller utdypende spørsmål og kommer med oppmuntrende tilrop - fungerer som støtte i mannfolkas samtale. Forsøk fra kvinner på å lansere nye samtaleemner lykkes sjelden. Menn avbryter kvinner og lykkes med det, langt sjeldnere omvendt. I partiet veit vi at menn fortsatt snakker mest. Kvinner innlegg blir oftere overhørt, det de sier blir ikke kommentert, det får ingen konsekvenser for diskusjonens gang. "Menn siterer ikke kvinner," og ofte gjør ikke kvinner det heller. Begge er vant til at mannfolka spiller hovedrollen og bestemmer premissene for diskusjonen.

Kvinner har ansvar for å bevare personlige forhold, spille meglerrollen, løse og glatte over konflikter. Det er ikke så farlig for menn å skape konflikter med kvinner - for kvinner tørker opp. Menn kan brøle og slå i bordet, sette hardt mot hardt, stå på. Kvinner kan ikke det, for de må tørke opp etter sine egne utbrudd. Sinne er et privilegium for menn, å løse konflikten en plikt for kvinner.

Mannfolka handler utadretta. Men de gjør ikke bare det, de **presterer** også, dvs de konkurrerer med andre. Det betyr at det **også** gjelder å gjøre andre små. Mye kommunikasjon mellom folk handler om det. Vi sender flere meldinger på en gang: Både melding om standpunkt og hva vi synes om diskusjons/samtalepartneren. Et banalt eksempel: En familie skal ut på ski. Kona smører egne og barna ski med grønn swix. Mannen kommer ut, spør hva de har smurt med. Kona svarer grønn swix. Mannen: Den smurninga vil ihvertfall ikke jeg ha ! Underforstått: Den som smører med grønn swix, må være bra teit.

Mannfolk er vant til å se ting fra sin egen synsvinkel, og har et

Åsså grønn svix agitt!

mer selvfølgelig forhold til egen rettigheter enn kvinner. Kvinner er oppdratt til å ha følelsesmessige antenner innstilt på andre menneskers bølgelengde. De tar hensyn til alle bauger og kanter, og har ikke så lett for å kjøre fram sitt eget syn eller stole på at det er riktig. Dette gjenspeiles også i de to kjønns språk. Mannfolk: "Faktum er at....." Kvinnfolk: "Jeg tror kanskje at feil."

Det er vanskelig for kvinner å lede.

Kvinnfolk og mannfolk er vant til:

- at kvinner er salderingspost og får sitt arbeid og liv styrt av andre, legger ikke premissene sjøl.
- at menn legger premissene i samtaler og diskusjoner.
- at kvinner tørker opp i konflikter som oppstår mellom menn og kvinner.
- at menn i større grad enn kvinner sender "konkurransemeldinger" som tar sikte på å gjøre andre små.
- at menn kjører på med sitt syn, mens kvinner tar hensyn til alle

bauger og kanter, på den ene sida og på den andre sida.

Hva er det å være ledende ? Det er å legge premissene for arbeid og diskusjoner, det er å styre andre, det er å være drivende så en får sitt igjennom (noe som betyr at en må styre andre), det er å ta avgjørelser, ikke vingle og vakle.

Dette er mye vanskeligere for kvinner enn for menn, fordi kvinner er vant til å handle som kvinner, og menn er vant til å behandle kvinner som kvinner. Når kvinner skal lede, møter de motstand, både i egen inngrodd væremåte og i menns inngrodde motstand mot å behandle kvinner som noe annet enn kvinner. En kvinne i en ledende posisjon møter menn som er vant til å avbryte henne, og hun er vant til å bli avbrutt sjøl. Både hun og mennene er vant til at det er de som stiller premissene. Både hun og mennene er vant til å oppføre seg som om det er de som er viktige, ikke hun. Alt dette blir tolka som om hun mangler sjøllit, ikke er drivende osv., noe som er viktige

feil hos en som skal lede. Både mennene og hun er vant til at hun viker i konfliktsituasjoner. Mennene er vant til at de kan bruse opp og stille hardt mot hardt uten

stor fare, hun ikke. Mennene er vant til å stå på sitt, hun er vant til å ta hensyn hit og hensyn dit. Hun oppleves som vaklende, unnvikende, ute av stand til å ta avgjørelser, noe som er viktige feil hos en som skal lede. Hun **vrurderes** med det at hun er leder som premiss, men behandles, og handler, med det at hun er **kvinne** som premiss. Dette er ubevisst, både for henne sjøl og mennene rundt henne, og ender i verste fall med at situasjonen blir umulig, hun "klarte det ikke". I alle fall blir resultatet lett at kvinner ikke får makt.

Alle disse mekanismene virker også i partiet, i større eller mindre grad. Er det ikke sånn at kvinner, sjøl om de er i ledende posisjoner på ulike nivåer, lar seg styre mer enn de styrer ? Hvem tørker opp i konflikter, hvem tar ansvar for at det blir en **løsning** ? Foregår det konkurransekommunikasjon, å gjøre andre små ? Dette er virkelig **skadelig** i et parti som vårt, der alle skal bli ledere, og vi må gjøre hverandre store, styrke hverandre. Ikke bare menn driver konkurransekommunikasjon, men de gjør det mest. Kvinner som gjør det mot menn, risikerer å få det fryktelig tilbake. Og det høres. Jævlig aggressivt ut når kvinner gjør det !

Noe av dette må vi bevisstgjøre. Men åssen løser vi opp i floken ? Ikke ved at kvinner blir som menn. Noen av mannsmåtene er skadelige og må utryddes. Men kvinner må lære noe av menn: Ikke la seg styre av andre hele tida, ta

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKP's partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2012

styringa sjøl. Ikke finne seg i at menn skriker og brøler og og ikke vil tørke opp egne konflikter. menn må slutte å tvinge seg fram ved å lage konflikter, må også ta ansvar for å løse dem. Menn må bli flinkere til å se flere synsvinkler enn sin egen. Begge kjønn må slutte med å gjøre andre små, og det gjelder mest menn.

Er dette signal til "kamp mot mannen"? Nei, det er et signal til å ta opp og diskutere et **politisk problem**, som vi har felles interesse av å løse. Med mindre vi trur at menn i det store og hele står for riktigere politiske linjer enn kvinner, så hindrer denne samhandlinga partiet i å komme fram

Dette er altså en **politisk** debatt, og må føres som det. Jeg kan røpe at vi har gjort et forsøk i SK/AU, der vi brukte konkrete eksempler fra vårt felles politiske arbeid. Det ble en riktig fin debatt, sjøl om vi langt fra ble enige om alt (og bra er det). Men vi ble **ikke** uvenner, og anbefaler andre å ta opp samme debatt.

Kjersti Er

JA TIL LIVET!

2.4. Sier Kjell Magne Bondevik at Krf. vil stille absolutte krav til regjeringen i medisinsk-etiske spørsmål, som kunstig befruktning (bare for gifte) og forskning på fostre.

Krf. arbeider med forslag til ny abortlov. De holder fast ved at en "sakkyndig" nemnd skal avgjøre aborten, men de er "åpne for en ordning der kvinnen får medbestemmelsesrett. Vi synes også at det er naturlig at faren kommer sterkere inn når beslutningen skal tas. I dag har han ingen rettigheter" sier Kjell Magne B., og henviser til den økende oppslutningen om "Folkebevegelsen for livsrett og menneskeverd." Han sa ingenting om at de er møtt med motaksjoner i Tromsø, Bergen, Ålesund, Kristiansand og Haugesund (kanskje flere steder?).

Bruk 1.mai-innspurten til å mobilisere for sjølbestemt abort!

Lørdag 10. mai kommer kristne kor fra hele landet strømmende til Oslo. De er invitert av "Folkebevegelsen" for å synge på konserter over hele byen. Seinere på dagen: stort demonstrasjonstog gjennom byen. De vil ha 14.500 deltagere - en for hver abort som utføres årlig i Norge. Enkelte Krf.-lag arrangerer bussreiser til Oslo, og Kjell Magne B. skal gå i spissen for toget sammen med Mor Theresa (på spesiell oppfordring fra Paven, - hun skulle egentlig noe annet) og Danuela Walesa (kommer kanskje).

Søndag 11. mai skal de ha et stort medisinsk-etisk seminar med eksperter fra hele Europa. Kristenfolket mobiliserer og har store planer.

Vi har også begynt å røre på oss. Kvinnefronten har starta en aksjon-gruppe i Oslo som har skole-ingsmøter, planlegger aksjoner, tar kontakt med andre organisasjoner og mobiliserer.

Andre steder i landet bør vi ta kontakt med kristne kor på stedet

og diskutere med dem, eventuelt demonstrere mot dem hvis de drar til Oslo denne helga. Lag lokale markeringer !

Alle tilhengere av menneskeverd og kvinners rettigheter bør legge turen til Oslo 10.mai !
BLI MED PÅ MOTAKSJON !

ALICE

DEMOKRATISK SENTRALISME OG MEDLEMSØKNING

Jan
OU-medlem

"Bydelsavdeling i Oslo" stilte i forrige TF spørsmål om hva som er hovedgrunnen til utmeldingene fra partiet. I hvilken grad de har sammenheng med praktiseringa av den demokratiske sentralismen, og om ikke utmeldingene vil blikkere for planmålet om 20% medlemsøkning i perioden.

Det jeg legger fram her, står for egen regning, men jeg bruker de fakta som orgutvalget har om disse sakene.

For å starte med det siste: om utmeldingene blokkerer for planmålet om medlemsøkning:

- Utmeldingsgraden i partiet er omtrent som "normalt". Det betyr ikke at jeg mener at alle utmeldingene er OK, og har vært uungåelige ! Men, at det forholdsvis melder seg ut omtrent like mange som det alltid har gjort (med unntak av et litt høyere nivå i perioden 79-81). Den oversikten vi til nå har av innmeldingene de siste åra, tyder også på at andelene nyrekruttede som ramler av første året også er "som normalt". Jeg er for at vi bør se nærmere på om "normalen" kan gjøres noe med. Spesielt frafallet første medlemsår. Men, jeg mener at

fakta viser at det ikke først og fremst er utmeldingene vi må gjøre noe med for å øke medlemstallet. At det avgjørende vil være partiets evne til å verve nye medlemmer i større grad enn det har gjort de siste 6-7 åra.

Jeg vil derfor i første rekke rette søkelyset mot partiets forhold til folk utafor partiet. Hvorfor tar vi ikke opp spørsmålet om medlemskap med flergø ? Har vi for begrensa omland ? Gjør vi for lite for å utvike folk vi har kontakt med politisk ?

Jeg mener partiavdelingenes bruk av "Klassekampen" stiller disse

sakene skarpt. Likeledes partiets evne til å utvikle politikk og blande seg inn i kassekampen.

- Når det gjelder hva som er hovedårsaken til utmeldingene, så viser rapportene følgende:

1. De grunnene som oppgis hyppigst er knytta til disse to sakene:

- "Går trøtt"/"Overarbeida"
- "Mista gløden"

Dette utdypes ofte videre med anna livsvalg for seg sjøl ("bruke livet annerledes") og med at en har "mista trua på partiet". I det siste inngår det både folk som ser revolusjonen som så langt fram i tida at de ikke syns det er noen vits i å jobbe med de sakene partiet driver med i dag, og også folk som stiller spørsmål ved den revolusjonære teorien i seg sjøl.

2. Grunner som ellers oppgis er:

- "Politiske motsigelser (disse utgjør altså ikke noen hovedgruppe). De fleste har de siste åra vært knytta til "84-utmeldingene", KK-saka og mistillit til parti-ledelsen.

Det er sjeldent å finne erklærte sosialdemokratiske utmeldingsgrunner. Men, en god del av de som kommer under "mista gløden", er jo ideologisk knytta ti reformismen.

- "Økonomien. Noen opparbeider seg stor kontingentgjeld og går ut.

- "Familieforhold/personlige problemer"

- "Skilir ut pga. lav gradering". Nokså få har oppgitt dette som grunn.

- "Skliidd ut".

Endel av disse utmeldingene skyldes like mye avdelinger som ikke fungerer.

Som det framgår av dette, er det et nokså bredt utmeldingsgrunnlag. Jeg tror altså ikke det er rett med noen spesiell "kampanje" mot utmeldingene nå (heller ikke for å få færre utmeldinger !). At det viktigste er å konsentrere seg om partiets forhold til samfunnet det skal forandre. Å styrke partiet som politisk og ideologiske kraft, syns jeg blir viktigst også i forhold til de viktigste utmeldingsgrunnene.

At arbeidet med å forbedre arbeidsstil og normer i partiet blir gjort i tilknytning til at vi har denne hovedinnrettinga på arbeidet vårt.

Til vedtaket fra avdelinga om at hele partiet skal diskutere demokratisk sentralisme, så står det en obligatorisk diskusjon om partiteorien på programmet i 1988 !

- OM STRATEGISK PLANLEGGING OG LOKALE KLASSEANALYSER på distrikts- og avdelingsplan.

Vi jobber med å lage et eget TF-bilag som tar opp disse sakene, med konkrete eksempler fra DSer og avdelinger.

De som sitter på erfaringer, som ikke er sendt inn til SK; få dem inn til oss!

Muligens vil dette bilaget komme i juni - men mest realistisk er augustrutina.

RED.

melding

melding

TF HENGER PÅ GREIP!

OG NESTE
FRIST ER
23. MAI!

INNHold:

Leder:

KK-året - ny faseav A.L. [redacted] s. 2

Tema: KLASSEKAMPEN

50 000?.....av Buskerud avd. s. 4

9000!fra en i KK-senteret s. 6

KK på arbeidsplass.....fra Faglig Utvalg-leder i Oslo s. 8

Tema: KK-KONFLIKTEN

8 debattinnleggs.10

Tema: OM SOMMERLEIRE OG ØKONOMI

Det koster, det kosterav SKAU s.17

Tema: RV

Fra notat av Hermann K..... s.20

Kan RV overleve i parlamentetav Erik R. s.22

Svar til Erik R. av Jon B. s.26

Tema: 3.VERDEN

3.verden: Imperialismens banemann eller slakteroffer .. av Ole s.30

Er du villig til å slåss for Afghanistans frihet?...aktivist s.35

Tema: KVINNEKAMP

AKP(m-1) og Krisesenterbevegelsen..fra distr.konf. Nord-Trø. s.37

Kommentar fra Kvinneutvalget..... Siri s.38

Kvinneopprøret må føres videre Siri s.39

Har kvinnene tatt makta? av Kjersti E. s.41

Ja til livet!av Alice s.45

Ymse:

Demokratisk sentralisme og medlemsøking fra Jan s.46

Melding s.47